

Titel: Til Danmark og Norge paa den 17de Januarii, Deres Frelsnings-Dag. Af J***B***.
[Tronhiem, den 17 Januarii 1774]

Citation: "Til Danmark og Norge paa den 17de Januarii, Deres Frelsnings-Dag. Af J***B***.
[Tronhiem, den 17 Januarii 1774]", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter
1770-1773: Række 2 bind 22*, A. F. Stein, 1774, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens
Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_022-shoot-workid2_022_001.pdf (tilgået
26. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre
værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Danmark og Norge paa den 17de Januarii, Deres Frelsnings-Dag af

J*** B***.

Kjøbenhavn, 1774.

Trykt og tilkiøbs hos August Friderich Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2
3

At ophøie det store Jertegn, som Jehovah skabte hiin 17de Januarii udi Danmark og Norge, og at føre dig, mit kiere Fødeland, til Gemyt denne Frelsnings velsignede og veldædige Følger, og endelig at opmuntre dig til at hædre, takke og prise Kongernes Konge og Gudernes Gud, der har gjort saa store Ting, og ligeledes at velsigne og takke de udvalgte Redskaber, som den Almægtige brugte paa Rednings-Dagen, at sønderbryde Lænkerne, hvormed du var bundet, det høistærede og kiere Landsmænd, det siger jeg ere de eeneste og sanddrue Aarsager, hvorfor jeg tager Pennen i Haanden.

4

O maatte det dog lykkes mig, at tale hæderlig og værdig, fyrig og ædelt, anstændigt og taknemmeligt nok om de underfulde Gierninger, som Jehovahs Arm eene skabte paa Frelsnings-Dagen, hiin 17de Januarii! — Men ak! med Bedrøvelse og med megen Ydmyghed tilstaaer jeg for den heele Verden, at jeg ikke har de Siels Kræfter, tilbørlige at tale om en saa højtidelig Gienstand. — En saa svag Aand som min, og som ydermeere boer i et meget skrøbeligt Leerkar, i et Leerkar, der snart skal visne i Døden, den kan umueligen forkynde fuldkommen Herrens Gierninger. En Forstand, som min, der er saa meget indskrænket, den har hverken Dygtighed eller Færdighed, at meddeele andre sine Tanker. En Tunge, som min, der intet mindre er end veltalende, og der skal blegne i Graven, den kan vist ikke værdig og i sit sande Lys fremvise de store Ting, der skeede hiin velsignede 17de Januar. — Men høistærede Landsmænd, min Kierlighed til min Gud og Herre, min Ærbødighed imod ham, min uindskrænkede Taknemmelighed imod en saa mageløs Velgiører, og dernæst, Kierligheden til mit Konge-Huus og til mit Fødeland, mine

5

Hensigtens Uskyldighed, min Forstands levende Kundskab, mit Hiertets Overbeviisning, min Samvittigheds Samtykke, mit Norske Blod, og kort sagt, mine mangfoldige vigtige Pligter jeg har at opfylde, og som jeg umueligen kan tie for, de alle befaler, ja de alle befaler mig med høi Røst, at jeg skal tale til dig, o Fødeland! de alle byder, at jeg skal udøse til dig nogle af min Forstands og Hiertets levende Overbeviisninger.

Jeg hører dagligen denne Befaling, ja meere endnu, jeg føler, jeg erkiender, at dens Iverksettelse er mig værd, at den er aldeles min Pligt, og nu er jeg lydig imod denne bydende Røst, nu lader jeg mig ikke længere strække af min store Uformuenhed, nu frygter jeg ikke for min gamle Alder, og mine daglig aftagende Siels og Legems Kræfter, og nu er jeg ei heller bange (at forjage denne Frygt, har sandelig kostet mig megen Kamp, da jeg veed, hvor stor Menneskenes Ubillighed er i slige Tilfælde) for de vrangne Domme, der maa skee i Dag eller og i Morgen fældes over dette lidet Skrift. — Det er dog, Gud skee Lov! en Sandhed, at jeg længe har staget Mig fra

6

Verden, og at jeg veed af ingen anden Lyksalighed at sige, end den, som min Gud og min Religion dagligen

ret overflødig forleener mig, og er følgelig levende overbeviist: at Verden med al dens Magt og Herlighed er vist ikke i Stand til at gjøre mig paa nogen Maade lykkelig, men ei heller ulykkelig. — Kiere Landsmænd! her er mit Liv og Levnet: Jeg lever i denne store Bye, i den ønskeligste og lyksaligste Eensomhed, og takker hver Dag

Gud paa mine Knæ for den rigelige, ja ret overflødige Udkomme, jeg annammede fra Barns Been af, og det ikke ved noget Menneske, men blot ved Herrens faderlige Haand, og ved hans forunderlige Forsyn. Jeg er, og det bedrøver mig saare meget, mit kiere Fædreneland til aldeles ingen Nytte; er destoværre! en unyttig og uduelig Borger i Staten, men glæder mig sandelig dog uendelig meget over dens Velgaaende; og er redebond at udgyde min sidste Blodsdraabe for den og for det Kongelige Huus, for hvis Lykke og Velsignelse jeg gjør uafsladelige Forbønner til Jehovah. — I det øvrige har jeg hartab med slet ingen Omgang, kiender meget faa, og kiendes af langt mindre endnu. Jeg bekymrer mig vist ikke

7

om andre, men blot om mig selv, og hvorledes jeg skal have Troen til vor Herre og Frelsere Jesum Christum, paa det jeg formedelst den kan overvinde Verden og have Frimodighed paa den mig saa nær forestaaende Domme-Dag.

Saa dømmes nu, kiere Landsmænd, dømmes evindeligt, at jeg skriver for at erlange Skarn og Snavs; (i mine og i alle Christnes Øyne, er Verden med al dens Herlighed vist ikke andet end blot Skarn og Snavs,) dømmes kuns at jeg skriver, for at erlange Penge, Rigdom, Roes, Titler, Gaver, Gods, Æres-Tegn, Belønninger, og for desligeste i den hellige, i den alseende Guds, i mine og i alle Retskafnes Øine saa væmmelige Hensigtens Skyld. Dømmes kuns, fælder evindeligt vrang Domme over mig; tager mig min Uskyldighed, min Dyd, min Gudsfrygt og Religion; tager mig mine Klenodier, der ere mig uendelig dyrebarere end Livet; tager det altsammen, og dømmes vrang Domme over mig, det er mig dog en saare ringe Ting at dømmes af Verden, af Menneskene og af en menneskelig Dag. Saa længe min Gud og

8

min Samvittighed bebreider mig intet, saa nyder jeg under alle verdflige Domme den stolteste Rolighed og den sødste Fred. — Ja Herrens Maade være til evig Tid velsignet, at min Samvittighed, den aarvaagne Vægter, den skarpe Tilsynsmand, den paa alle mine Veie mig følgende Dommer, bebreider mig intet, men giver mig tvertimod med høi Røst det gode Vidnesbyrd, at jeg blot skriver og giver mine kiere Medborgere nogle saa af mine Fornemmelser tilkiende, for at udbrede Guds Ære iblant dem, for at opmuntre dem til Jubel, til Lov- og Takke-Psalmer, og endelig for at tilskynde dem, at opfylde de hellige Pligter, de skylder Gud og Menneskene; og saalænge jeg handler af disse Kilder, saa bliver det mig altid en saare ringe Ting at dømmes af Mennesker eller af en menneskelig Dag. — Saa dømmes da, jeg siger det endnu engang, og det med uudsigelige Bevægelser, dømmes kuns for Tiden, dømmes evindeligt; hiin Domme-Dag, hiin store Giengieldelses-Dag, hvor alt det som er skeet i Mørket, skal føres til Lyset; den, den skal dømmes, hvorfor jeg har skrevet disse faa Ord; den skal legge paa Vægtskaalen,

9

enhver af mine Tanker, Gierninger og Hensigter, den trøster jeg mig ved, den stoler jeg paa, den oppebier jeg med Længsel, den gaaer jeg med Frimodighed i Møde, den betragter jeg med Glæde, den ønsker jeg med Henrykkelse.

Mit kiere Fødeland, mit Norge! mit Danmark! Det er sandelig din Pligt at ihukomme hver Dag i Aaret, og det med Fornemmelser af den taknemmeligste Glæde, hvad Jehovahs vældige Arm for tvende Aar udrettede hos dig. Det er din store Skyldighed at frembringe Ham derfor til evig Tid iverfulde Lovsange. — Lad det nu og i disse hæderlige Dage, da den 17de Januarii kommer tilbage, være dig uendelig magtpaaliggende, at gaae Hannem med Lov og Tak i Mode, og at ofre Gaver, der ere Hannem takkelige. — Og hvor angenemt, hvor henrykkende bør det ikke være for dig, at tænke paa din Frelsings-Dag? ... Hvor billigt er det ikke, ideligen at takke Gud for Velgierningerne man annammede? og iblant Tusinde Ting jeg kunde føie til, vil jeg blot sige dette eeneste: hvor ligger det ikke i Menne-

10

stenes og Tingenes Natur, at man lader sin vældige Glæde frembryde, naar Natten er fremgangen, naar den overhængende Fare er forsvunden, naar den overskyllende Strøm er gaaet tilbage til sine Grændser, og naar det græsseligste Uveir har holdt op at rase? . . . O Land! Saa følg da Naturens og Pligternes Befaling! Dæmp og underkue den ikke, men lad den vældigen frembryde, lad den blive en mægtig, en uuds lukkelig Ild, en Ild, der daglige voxer der meddeeles trindt omkring, der aldrig siger: det er nok.

Og denne Taknemmelighedens Ild, som jeg æsker, og som jeg er saa meget berettiget at æske, at den maae antændes hos dig, o Tvilling-Rige, kan paa ingen Maade bedre antændes, end naar du sammenligner din nærværende med din forbigangne Tilstand; naar du betragter med Upartiskhed, med Kierlighed imod

Sandheden, med Skiønsomhed og med den af Skaberen givne Fornuft de velsignede Følger, som du har blot den 17de Ianuarii at takke; og endelig, naar du vel giver Agt, om du og har været taknemmelig imod Gud og imod det Kongelige Huus for de annammede Velgier-

11

ninger. — En alvorlig Overveielse af det første, og en skarp Randsagelse af det sidste, føiet med en uryggelig Beslutning, strax at afskaffe hos dig alle Vildfarelser, er den eeneste Maade paa hvilken den 17de Ianuarii kan i Tid og Evighed blive en velsignet Dag for dig, o Land!

Sammenligne nu de forrige Dage med de nærværende. — Staae stille og betænk, hvorledes det for to Aar siden, inden Herrens Frelse-Time kom, stod til ved Hove, i Byen, og udi heele Landet, og da har du sandelig paa den eene Side tusinde Bevæggrunde til at gyse, men og paa den anden Side titusinde Gange titusinde Anledninger til at velsigne Herrens Navn, at fortælle Dag og Nat hans Miskundhed, og idelig at opfyldes af Lov, Glæde og Taksigelse. — Glem dog ikke den Elendighed, den Forstyrrelse, den Uorden og den Nød, udi hvilken du var geraaden, da Struensee og hans heele forræderske Anhang havde faaet, den bestfinede Konge uafvidendes, en stor Indflydelse i din jordiske Velfærd. — Din Christian, din ustyldige Monark, Sig meget vel bevidst, at Han

12

var Undersåtternes Fader, at Han elskede dem som Sine Børn, og de Ham igien som deres Fader, troede Sig nu og at være omgivet af Sine Børn, og af Sine og Sit Folkes Venner; men see, de vare langt fra ikke Hans Børn, og mindre endnu Hans Venner; de vare glubende Ulve, klædte i Faareklæder; de vare Guds og Menneskens Fiender; de vare Troeløse og Ondskabs Tienere; de vare solgte til Hyklerie, til Falskhed, til Uteerlighed, til Horerie, til Vold og til alle muelige Laster.; ja deres Frekthed, deres Forvovenhed gik saa vidt, at de stampede mod Braadden, de fnysede imod Himlens og Jordens Herre, de spottede Jehovah, de spottede hans Salvende, og det dermed, at de gjorde tvertimod Guds og Kongens Befalinger. —

Din Allernaadigste Konge bød Sine Tienere: „Hold mig over Lov og Ret, fornærmer ingen af mine Børn, og for alting, ærer Religionen og vaager over gode Sæder" . . . Men ak! de foragtede Kongens Befaling, de holdte ikke ved Lov og Ret, de vaagede ikke over gode Sæder, de ærede ikke Religionen, men de jøge

13

Dyd, og Ret og Retfærdighed i Landflygtighed, og havde endnu den formastelige Dumdristighed at forebringe Monarken, at Religionen blev æret, Ret og Retfærdighed håndhævet, og al Uorden og Misbrug nu reent afskaffet. — Og nu troede Eenevolds-Herren, at Undersaatterne vare lykkelige. Nu glædede Faderen Sig over Sine Børns Velgaaende Og Christian, der setter Sin høieste Ære i Fædrenelandets Flor, fik aldrig Sit Folks Trængsel at vide.

Religionen, denne himmelske Veninde og Staternes sikkerste Grundstøtte, dette hellige Baand, der paa det allerhøitideligste sammenknytter Monarken med Undersaatterne, og Undersaatterne med Monarken, ogsaa den an saae de Ugudelige at være overflødig, de spottede samme, de gav den et og andet Saar, ja de holdt saagar Raad i deres skiulte Forsamlinger, hvorledes de kunde kuldkaste den hos dig, o Land! og gierne havde de kuldkastet den, hvis Orme og Madiker, der kryber i Støvet, havde Magt at kuldkaste den Almægtiges egen Gierning. — Guds Ord var ikke Rettensoren for deres Love, Tanker

14

og Gierninger, men Lysterne, Indfald, Egennytte, Hevn, Lidenskaberne, Phantasie, Fornøielse i Næstens Ulykke, Glæde i en almindelig Forstyrrelse, Grusomhed, Rebellion imod Gud og imod Kongen, og med eet Ord: det var blot deres Hierte, hvorefter de stemmede deres Gierninger og Befalinger. Og see, derfor saa maatte og, saa meget det loed sig gjøre, Guds Love staae tilside for Menneske-Bud. — De horede i Palladserne, i Haverne, og paa alle Stræder, og havde ret en forargelig og vederstyggelig Omgang med deres Næstes Koner; ja denne Ryggeløshed var en Væmmelse for hver Mands Øine, den udpressede Taarer, den truede med Ulykke, den gav tilkiende, at de vandrede efter deres Hierters Stivhed og efter Baalim, og at de ikke kiendte Herren. — De besøgte ikke Herrens Templer, men vanhelligede paa adskillige Maader Herrens Hviledag; de tilbade fremmede Guder, gjorde Røgelse for Forfængelighed, og stødte sig paa deres Veie, thi deres Veie vare ikke bandede.

Mildhed, Ømhed, Kierlighed, Goddædighed og Retfærdighed vare latterlige Ting i

15

Struensees og hans Tilhængeres Øine, og at handle just tvertimod disse omtalte Pligter, der udmerke Mennesket frem for Dyret, var en sød Vellyst for dem og kildrede deres onskabsfulde Siele. — De dømte ikke troligen, de forlode sig paa Intet, fangede Møie, fødte Uret, og deres Gierninger vare uretfærdige

Gierninger, og der var fortrædeligt Arbeide i deres Hænder. De talte Forfængelighed, og raabte ikke paa Retfærdighed, men ligerviis som fordum de Ugudelige i Israels Tid taledede, saa taledede og disse Forrædere, (de rædsomme Anstalter og de skadelige Indretninger, de gjorde hos dig, o mit Fødeland! ere ulyksalige Beviser, at de med hine Forbrydere vare eensindede,) kommer, saa sagde de, „kommer, lader os udslette dem at de ere ikke et Folk, og at deres Navn ikke ydermeere ihukkommes, hvo er den, der vil hindre os? . . . Holdt, lader os see om den Gud de forlade sig paa, vil komme og redde dem. Gud har glemte det, han har skjult sit Ansigt. Herren seer det ikke i Evighed, og Jacobs Gud forstaaer det ikke. Hvor er hans Tilkommelses Forjættelse? thi fra den Dag Fædrene ere hensovede,

16

forblive alle Ting saaledes, som de have været fra Skabelsens Begyndelse."

O Land ! betænk dog, hvor nær du var at falde. See, dit eget Blod, nemlig dine Børn og dem du ikke alleneste havde ynglet, omhyggeligen opklækket og opammet i dit eget Skiød, de vare blevne dine Fiender, men og de vare blevne dine Fiender, som du havde ophøiet, overøst med Velgierninger, og beklædt med Ære, Rigdom, Myndighed og Anseelse; — Ja dine egne Børn vare imod dig, de vare dine Forrædere, sammenkoblede sig, svor din Undergang, og bar Forræderie imod dig, rustede sig med megen Grumhed, spændte deres Buer, lagde dødelige Pile derpaa, hvæssede Sverdet, iførte sig Harnisket, fatte Hielmen paa Hovedet, sloge en fast Leir omkring sig, og nu brystede de sig, gik stolt frem, stolede paa deres Arm, og forlode sig paa Ryttere, Vogne og Heste, og vilde tage dig din Frihed, som du nu eier over 100 Aar; — Og for at opnaae dette forræderske Maal, hvor gyser jeg, imedens jeg har denne bedrøvelige Tanke, vanærede de din gamle, din reene Konge-Stamme; solgte Domstoele til

17

uretfærdige Dommere, og Embederne til egennyttige Tienere; besadte de vigtigste Embeder med Mænd, der ikke havde den ringeste Kundskab om Embedets Forretning; thi de spurgde ikke: frygte de Gud, elske de Kongen, er Fødelandet dem kiert, have de Samvittighed, besidde de Kundskab? men de randsagede, de spurgde: vil de blive vore Handtlangere, vil de være vore Creaturer, ere de eensindede med os, ere de redbonde at sige til alting: Ja! ere de beqvemme at gjøre en fælles Sag med os? o da ere de og dygtige til Embederne, og værdige at beklæde Domstoelene, og saa maae vi søge at ophøie dem, men derimod bagvaske, fornede og lyve hos Majestæten paa alle de Embedsmand, som Kierlighed til Kongen, Nidkierhed til Fødelandet, Kundskab, Religion, Erfaring og Fortienester udmerker og giver Anseelse. — De gudfrygtige og redelige Embedsmænd, som saalænge havde staaet ved Roeret, maatte da forlade dig, og Nød og Kummer og Forhaanelse blev deres Fortienesters Løn. — O hvor mange bragte ikke Græmmelse for Tiden i Graven, mange Familier fik et ulægeligt Saar, og alt blev opfyldt med Frygt og Skræk, thi der var ingen Sikkerhed

18

hos dig, og den som var i Dag i Øre og Anseelse, og havde en rigtig Udkomst, frygtede at være maaskee bragt i Morgen med Kone og Børn til Bettelstaven. — Alting truede dit Fald; Næringsveiene bleve tilstoppede; Handel og Vandel hældede til sin Undergang; haandsværksmanden havde intet Arbeide, og derfor forlode dine nærende Borgere dig i Hobe— Modet var tabt, og Fødelands-Kierlighed, dette mægtige Drive-Hjul til Menneskenes Gierninger, var reent jaget bort. —

Dog maae jeg ligeledes her bekendtgjøre, Sandheden skylder jeg dette Vidnesbyrd, at det var nemlig kuns nogle faa, nogle enkelte Personer, der gjorde en fælles Sag med Forræderne, thi de allerfleste bleve Danskfinede, hadede det Onde og hængede fast ved det Gode. Ja de allerfleste baade af høi og lav Stand, bleve retskafne og ønskede af gandske Hierte at redde dig, og havde gjerne derfor opofret Liv, Blod, Gods og alting. — Der vare mange, ja der vare ret mange, der vilde undervise dig, men ak!.. . ak, de alle maatte tie paa den samme Tid, thi det var en saare ond Tid.

19

Saa, kiere Tvilling-Rige, saa stod det til hos dig for tvende Aar, da Struensee og Brandt, og Forræderne med dem ophøiede, den faderligsindede Konge uafvidendes, deres Hoveder iblant dig, for at ydmyge og ødelegge dig. — Dine, af store Mestere viseligen bygde Grundstøtter, bævede derfor allerede, og havde den Almægtige ikke lagt Tømme og Bidsel paa dine Fiender, og sagt til dem, som til hine stolte Bølger: hidintil og ikke videre, da havde de visseligen kuld kastet dine Grundstøtter, og Følgerne deraf havde været, at du, mit elskelige Norge, og du, mit kiere Danmark, var bleven et Rov for Tveedragt, borgerlige Krige og de rædsomste Ulykker. — Men, tak være dig Jehovah! Du frelste Rigerne, du satte de Ugudelige paa slibrige Stæder, Du lod dem falde til at ødelegges, Du gjorde alle deres Anslag som Forvirringen til Babel, saa at om Morgenen Stedet ikke fandtes, hvor de om Aftenen havde brystet sig og fnysset imod Himmelen og Jorden. — Ja, Du Jacobs Mægtige! Du iførde dig med Nidkierhed som med en Kappe, Du førde dig udi Retfærdighed som udi et Pantser, Du rustede dig, Du kostede din vældige Arm op,

20

og der opgik en Røg af din næse, og en Ild af din Mund, somin fortæredede trindt omkring dine Fiender. Du opløftede din Røst, og see, Misdæderne, der ligesom Biergene vare ophøiede, skielvede, og Rebellerne, der syntes at staae saa fast som en Klippe, styrtede omkuld, og de Mægtige, der forlod sig paa deres Arm, sank ned til Jorden, og de forræderske Helte tabte Modet, og de troeløse Vældige bleve bange, og de Stærke paakom en Rædsel, og alle Husets Pillere rystede, ogsaa Huset faldt, og dets Fald var stort, kort sagt, de Ugudelige bleve paa den Dag i et Øieblik til en Ødeleggelse; de fik en Ende med Forskrækkelse; de vare ligesom Avner, der adspredes hid og did af Vinden, som Vox, der smeltes af Solens Heede, som Tvættersens Sæbe, og ret som en Drøm, naar een opvaagner, saa gjorde Du og, o Herre! da Du opvaagnede, at de Ugudeliges Billede blev pludseligen foragtet udi heele Landet.

Velsignet være den vældige Jehovah, der for tvende Aar siden paa den uforglemmelige 17de Januari, gjorde alle disse store Ting. Ophøiet være den store Herre Zebaoth,

21

der fældede dine Fiender og reddede dig fra Ødelæggelsen, o Land! — Lyksalig Tvilling-Rige! Hvor velsignede, hvor livsalige ere ikke de Følger, som du har blot den 17de Januarii at takke! At ihukomme tit og dagligen disse velsignede Følger, uafadeligen at siunge Jehovah iverfulde Lovsange, at velsigne Kongen og Kongens Huus, at tilgive af gandske Hierte dine Fiender, og at forbande al Bitterhed, Fiendskab og Had imod dem, der vare dine Forstyrreere, see det, det ere Pligter, hvis Opfyldelse paaligger alle og enhver. Ja jeg siger mere endnu, jeg paastaaer, hvem der ikke opfylder alle disse omtalte Pligter, han er ikke Dansk, han er ikke Norsk.

Lyksalig Tvilling-Rige! er jeg vel i Stand at beskrive din Lykke, nu siden Forstyrreerne bleve jagede fra Thronen, og fik deres velfortiente Løn. — Staae dog et lidet stille og overvei din Lyksalighed. — Du føler nu ret i sin fulde, ja i sin veldædige Omkreds hvor meget din Konge, din Fader, elsker dig. Du er overtydet, at Han er endnu ligesaa øm over din Lykke, som Han bestandigen har været. Du lever under Christians milde og

22

fredelige Scepter. — Adgangen til Ham er aabnet for alle og enhver. — Din Eenevolds-Herres, din Konges Villie tilkiendegives dig reent og uforfalsket det er med andre Ord: Kongens Villie som er, at Religionen skal æres, at der skal vaages over gode Sæder, at alle skal vederfares Ret, Byrderne lættes, Sikkerhed og Rolighed boe i Paulunerne, og at hver Mand skal handthæves i sit lovlige Kald og Handtering, denne vor Konges Villie bliver nu til Punkt og Prik opfyldt. — Religionen, o hvor stor er ikke den Lyksalighed! agtes og holdes i megen Ære. Den af Hans Majestæt nyeligen anordnede Takke- og Bede-Dag, der udi den forrige Maaned blev helligholdet, er et Beviis, at Religionen æres af Ham, og at Han vil, at alt Folket skal gjøre det samme. — Sabbaterne helliges og holdes i Anseelse, og alle Guds Befalinger gielder uendelig meere end Menneske-Bud. — Den tillukte Guds Tempel er paa det hæderligste aabnet igien, og hiin store Konges, hiin iblant dine Jordens Guder uforglemmelige Friderik den 4des Viise Indretning og priisværdige Stiftelse er sat i sin forrige Anseelse. — Der taales ingen Guds-Bespottelse, Forargelse og

23

deslige Vederstyggeligheder, det er: der taales ingen aabenbar Forræderie imod Gud, Kongen og Landet. — Dyd og Uskyldighed og Fortienester ophøies, belønnes, og settes i Ære.

Kierlighed til Fødelandet er det store Hiul, der sætter alting i Bevægelse; men dog adspørgeres først Retfærdighed og Mildhed, Menneskekierlighed og eengang forundte Friheder, saa at, Gud skee Tak! nyttige Indretninger og velgiørende Gierninger, og roesværdige Foretagender opreises aldeles ikke paa andre Dyders Ruin. — Embederne betroes til velfortjente Mænd og saadanne, som have Religion og tillige Kyndighed i Landets Love og Indretninger, og ingen, ja slet ikke en eeneste er i disse tvende Aar afsat fra sit Embede, eller og giort Brødløs, eller og fornærmet udi sit lovlig erhvervede Kald, uden de som haver giort sig skyldige udi et stort, ja et ret aabenbart Forræderie imod Gud, Kongen og Landet. Og hvor øm, hvor mild, hvor lemfældig har ikke vor Christian, vor Eenevolds-Herre, været imod disse Forrædere! Jeg behøver aldeles ikke at tale mere om disse

24

bekjendte Ting, men beraaber mig paa dit Vidnesbyrd, du skønssomme Medborger af disse lykkelige Riger. Tael, siig, om alle disse Ting ikke fortienner din og dine Børnebørns Tak, Glæde og Beundring.

Gaae videre, o Land, vær glad! thi de Fattige vanæres ikke; — de Gudfrygtige forhaanes ikke; — de Retfærdige undertrykkes ikke; — de Dansksindede hades ikke; — de Rige fornærmes ikke; — Patrioterne fordrives ei af Landet; — den Samvittighedsfulde Dommere jages ei fra Domstoelen; — Øvrigheden betages

ei sin retmæssige Myndighed; — Tieneren foragtes ikke; — Herremanden underkues ikke; — Enkers og Faderløses Gods ranes ikke; — Horerie agtes som en Skiendsel, faaer intet Kalds-Brev; — Ægteskabs Overtrædelse ansees som en forbandet Ting; — Skiemt, uteerlige Ord, tvetydige Talemaader, naragtig Snak, utugtige Gebærder, Gøglerier, og slige usømmelige Ting bliver hverken taalt ei heller hørt; — der boies ikke Knæ for Baalim, der ofres ikke til Astharoth; der bringes ingen Røgelse til Moloch, men deres Altere staaer ødelagte, ligesom den til Gudinden

25

Venus indviede Tempel; — det gaaer ikke til som paa Hedningernes Maade, thi der løbes ikke hid og did, og høres ikke under hvert grønt Træ; — Skiørlevnet taaes ikke, hverken under aaben Himmel og i Haverne, men ei heller i Palladserne og i Hunsene; — de unge Karle tør ikke sidde hos Veiene og luure paa Jomfruene, som en Araber i Ørken; — det yndigste og deiligste, men tillige svageste og vellystigste Kiøn, tør ikke omløbe som en Skiøge paa alle ophøiede Høie, og ikke bedrive Horerie paa alle Stræder.

O Land! opløft din Røst og fryd dig, thi Ret og Retfærdighed boer hos dig, Sandhed og Sikkerhed møder hinanden, Fred og Eendragtighed kysse hverandre; og enhver boer trygt under sit Figen-Træ, og nyder Sikkerhed og Beskiermelse — Jehovah gav dig tilkiende, og viiste dig haandgribeligen ved det, almægtige Jertegn, som Han skabte paa den 17de Januarii, at Han har Lyst til sin Salvede og at det er hans Hiertets Glæde at gjøre vel imod Ham. Han beskiemmede derfor og paa hans Vredes-Dag dem, som vare Kongens og dine Fiender; de smeltede bort for

26

hans Grumheds Ild, og de bleve bortdrevne, ligesom Skyerne bortdrives af Vindene, og siden den Dag har de ikke tordet nærme sig til Thronen. Christian har en fuldkommen Afskye for Forræderne, hvis Trædskhed og Ondskab Gud opdagede Ham. Landets Fiender ere Hans Fiender, og Han haver en Modbydelighed imod dem, der har været saafaa formastelige at bedrage Ham. — Men Jehovah har og i det afvigte Aar viist, at han har sin Lyst til dig, i det han adspredte fra dig og fra det velsignede Konge-Huus mangfoldige Farligheder, ja ret betydelige og store Ulykker. — See kuns, thi det er visseligen din Pligt, see kuns, hvor Herren standsede den Land og Riger ødeleggende Qvæg-Syge; . . . afværgede Oversvømmelser og Misvæxt; . . . gav Regn, Soelskin og ret frugtbare Tider; . . . skienkede en overmaade mild Vinter, en deilig Sommer, og velsignede Høsten; . . . aabenbarede trædske Anflage, gjorde Anslagene til intet, opdagede dem der havde Ondt i Sinde og beskiemmede Forræderne; . . . adspredte det græsselige Uveir, hvormed Krig og Krigs-Rygter formørkede den klare Horizont. Et haardføert, stridbart

27

og vældigt Folk rustede sig, samlede sin Magt, slog en Leir op, og væbnede sig med Hielm, med Sværd og Skiold. — Gruelige Udrustninger bleve derfor og giorte hos dig, og de maatte nødvendigen giøres, thi der skal og bør settes Magt imod Magt, Vold rmod Vold, Sværd imod Sværd, Blod imod Blod, Ild imod Ild, og nu fløi alt til Vaaben. Faderen og Sønnen, Unge og Gamle, og alt hvad Norsk og Dansk var, stød reede og vilde paa det første Vink forsvare Dig o Konge! og udgyde sin sidste Blodsdraabe for Dig og for Dit dyrebare Huus. . . . Men see, pludselige, da du intet mindre ventede, da hialp Jehovah, da fornyede han sin Pagt med dig, og lod dig beholde den velsignede Fred. . . . Han bød, og Faren blev bortdreven, Han taledede, og strax opklarede Horizonten, og Sverdene bleve til Hakker og Spydene til Segeler. Det haver Herren giort altsammen, men han haver giort meere endnu. . . . Han har og i det afvigte Aar givet Held og Lykke, at Hans Majestæts Anslag til Rigerne Sikkerhed har faaet god Fremgang og et lykkelig Udfald. Det anseelige Hertugdømme som var, og vilde altid

28

forblive, et Tvistens Æble, er nu ingen Tvistens Æble meere, thi det er paa den hæderligste Maade afstaaet, og uden Blods Udgydelse, uden Vold og uden Sviig lagt under Christians Scepter. . . . Hvilken Sikkerhed for Rigerne! Hvilket Gavn for det almindelige Beste! O hvor retmæssig eier Christian alle sine Lande! . . . Forgieves, i meere end i Hundrede Aar arbejdede Hans Forfædre igien at erlange dette Fyrstendømme, som havde alletider hørt de Danske Konger til, thi Gud havde besluttet, at denne saa lyksalige Tildragelse skulde udmærke Christian den Syvendes Regiering, og være dets store Prydelse. Den sildigste Efterslægt skal endnu takke Ham derfor, og saa længe Danmark staaer, saa længe siger jeg vil den og høste de lyksaligste Frugter deraf. — Erkiend herudi og i alle de andre Velsignelser, du dagligen annammer af Guds runde Haand, Hans forunderlige Forsyn, Betragt det Rigdoms Dyb baade paa Guds Viisdom og Kundskab, hvor urandsagelige Hans Domme ere, og Hans Veie usporlige. Thi af Ham, ved Ham og til

29

Ham ere alle Ting. Ham være da re, og Lov og Tak i al Evighed!

O Danmark! o Norge! Skiøn og dagligen paa den store Lyksalighed, du nyder under Christians Scepter. Og

beviis din Skiønsomhed derudi, at du opfylder imod Ham de dig anbefalede hellige Pligter. — „Ær din Christian, som din Gud paa Jorden! Frygt Ham som din Konge! Vær Ham underdanig som Guds Salvede! Elsk Ham som din Fader! Lyd Ham som din Herre! Og for alting gjør hellige Forbønner for Ham!“ Saa befaler Gud! og alt Folket siger hertil: Det skal skee.

Lyksalig Tvilling-Rige! er jeg vel i Stand at beskrive din Lykke, i det du eier en Dronning, en Juliana Maria, der er Herrens Benaadede, din Moder og store Veninde! Hun fryder sig med dig, og ligesom henrykt græder af Glæde, fordi din Konge er nu reddet, Rigerne frelste, din Forsmædelse borttagen, Dyden belønnet, Lasterne straffede, det ugudelige Væsen bortjaget, og

30

kort sagt, Hun fryder sig med dig, fordi der nu er Fred i Kirken, Fred i Landet, og Fred i Kongens Huus.— Juliana Maria glæder sig over din Velstand, o saa raab igien af Glæde, fordi Jehovah velsignede Hende, og har skienket dig Hende til din Pleie-Moder. — Udraab paa alle Veie, og paa alle Stier, at Hun fortæner at elskes, beundres og hædres. Opløft din Røst og glæd dig af alle Kræfter, at Forrædere og Ondskabs Tienere ikke meere undertrykke og bedrøve en saa elskværdig Dronning, og at Juliana Maria, den Benaadede iblandt Qvinderne, ikke meere som i de forrige Dage spiser Brød med Taarer, eller drikker Viin blandet med Malurt. — Tak Hende, og glem det aldrig, at Hun vovede saa meget og opofrede alt paa hiin 17de Januarii, blot for at frelse dig og din Konge. See hvor Hun denne Dag stadfæstede den af alle Redelige længe kiendte og erkjendte Sandhed, at Hun nemlig elsker dig, o Tvilling-Rige, med Æmhed, ja at Hun elsker dig som Sit Barn, og at din Velfærd er uadskillelig fra Hendes. — Bestandigen, nu i 21 samfulde Aar, har Hun vandret hos dig paa Dydens

31

og Ærens Bane, og den Dag i Dag er bliver Hun ved at lade sit Lys skinne for dig. — Du seer, o hvilket guddommeligt Syn! hvor bør det ikke antænde din Glædes og Taknemmeligheds Ild! Du seer at din velsignede Dronning bliver uafadeligen ved, saavel i Løndom som og offentligen at tiene Gud, at besøge hans Templer, og at være et Mynster paa Uskyldighed, Sagtmodighed, og en uskrømtet Guds frygt og paa en sand Menneske-Kierlighed, og alle hos dig, som ikke vil være blinde med aabne Øine, maae nødvendigigen overbevises om alt dette, saafremt de giver Agt paa Hendes Gierninger.

I hiine sorrigfulde Tider saae aldrig de Tienerinder og de Tienere, der staaer dagligen for Julianes Ansigt, ej heller de, der havde den nærmere Adgang til Hende, at Hun fældede Taarer eller var forbittret over den personlige Forhaanelse, Trængsel og Uret, som Hun eller og Hendes eget Hierte, jeg vil sige Hendes Søn, maatte taale af det Struenseeske Partie, men de have vel seet, at Hun ikke kunde holde ud at tænke paa den Fare, hvorudi Kongen befandt sig, og at

32

Hendes ømme Hierte brast og svømmede i Taarer, naar Hun enten taledede eller tænkte paa den almindelige Jammer, og paa den overhængende Fare, der truede Kongen og heele Landet. — Du mit Fødeland har seet og du seer den Dag i Dag er, og aldrig kan du nok beundre det, at nemlig Hendes tvende Sønner Hun ikke fødte, ere Hende ligesaa kiere som den Hun fødte, og der lyksaliggjør Hende og os, og er Hendes udtrykte Billede. Hendes Siel, hvilket overtydende Beviis paa dens Ædelmodighed, tilfredsstilles ei uden ved Opfyldelsen af alle de Pligter, Hun skylder saavel de Første som den Sidste.

Juliana Maria, der er luttret igiennem Korsets og Gienvordighedens Ild, er nu, og har alletider været, en Velbehag for Gud og for Menneskene. — Hendes

Liv er en sand Velgierning for dig o Danmark! — For dit Gavn opofrer Hun sin Rolighed, Helsen og stille Fornøjelser. — Hun gjør din Tarv til sin, og Hun, der alletider saa længselfuld ønskede at lyksaliggjøre dig, bruger nu den Dag i Dag er alle de Midler og Lejligheder, som Alfader forlee-

33

ner Hende for at tilfredsstille Sin Siels Attraae. — Hun glemmer da ikke at gjøre vel, og at meddeele de jordiske Velsignelser, Hun annammede af Hendes Skabere og Overherre, men er endnu det som Hun bestandigen har været, nemlig: de Faderløses Moder, Enkernes Husværelse, de Syges Læge, de Hungriges Vederqvægelse, de Bedrøvedes Trøst, de Undertryktes Tilflugt og de Forladtes Hielp. Og de allerfleeste af deslige christelige og goddædige Gierninger gjør Hun, i Følge af Overherrens Befaling, i Løndom, og det er blot ved en Hændelse at man faaer nogle enkelte at vide.— Hendes sødste Vellyst bestaaer derudi at tilbede Jehovah, tiene Kongen og Landet, og gjøre Mennesker lykkelige. — Aldrig har du seet o Land! og evindeligen skal du ikke heller see, at Juliana Maria med Vidende og Villie fornærmede et eeneste Menneske. — O hvilken sød Fred, hvilken stolt Rolighed nyde ikke Hendes Tienerinder og Tienere! . . . Hvor got have de det ikke? . . . Hun sørger for dem, ret som den ømmeste Moder fører for sine Børn. . . . Hun dømmet dem med Ret og Retfærdighed; letter paa alle muelige Maader deres Vilkaar; gjør dem deres.

34

Tieneste behagelig; har et vaaget Øie at ingen forurettes; og giver selv Agt, at fra den Høieste til den Ringeste ingen taber det allermindste af sine Indkomster, eller af de hidindtil nydte Fordeele*); men har endog afvigte Aar forøget Indtægterne for en stor Deel af dem, der ere saa lykkelige at staae i Hendes Tieneste. — Ja, med faa Ord: Hun har et moderligt

*) Glemmer ikke, kiere Landsmænd! men haver altid i frisk Minde hvad jeg har sagt Pag. 5- 9. — Den Dyd, Juliana Maria udøver, sortiener Nordmændenes Taknemmelighed, og den Gud, de dyrker, befaler dem, at beundre Hendes Gudbehagelige Dyd. — Dette sidste jeg fortalte om Dronningen, og om hvis Sandfærdighed jeg fra Kiøbenhavn har faaet de sikkerste Efterretninger, af Hun nemlig lader alle Sine Folk beholde alle de Hidindtil nydte Fordeele og Herligheder, taler sandeligen ikke lidet til Hendes Berømmelse, men udmerker ligesom alle Hendes øvrige-Giærninger, at Hendes fromme Siel oplives af den iblant Jordens Guder saa sieldne Men neske-Kierlighed. Denne Død drager Hierterne til Hende og gjør Hende elsket udi alle Kongens Riger og Lande, og følgerigen og her udi det kiere Tronhiem, og af det gandske Trønderlag.

35

Hierte til Hendes Betientere, og ligesom Kyllingerne hvile trygt og nyde Rolighed under Hønens Vinger, saa nyder og Juliana Marias Tienerinder og Tienere Fred og Rolighed, Vederqvægelse og Beskiærmelse under Hendes Vinger.

Af dette lidet, som her er berørt, og ligeledes af alle øvrige Juliana Marias Giærninger seer den heele Verden tydelig nok, at det er vist en stor Gavn at eie en saadan Dronning! — Ja, mit Fædreland! Sandhedens og Gudfrygtighedens Sprog udraaber og maae nødvendigen tilstaae, at Hendes Liv er en sand Velgiærning for dig; at de alvorlige Forbønner, der dagligen fra Hendes reene Hierte opstige til Alfaders Throne, ere en stor Velsignelse for dig; og at Hendes Exempel, hellige Omgængelse, fromme Vandel, Danske Sindelav, Ømhed og Kierlighed imod den Kronede, moderlige Hierte imod Kronprintsen, Nidkierhed for Fødelandet, Tapperhed og Yndighed, Tilbøjelighed til Ret og Retfærdighed, ere til usigelig Nytte for dig o Land! — Saa gjør og du dine Pligter, det er: skøn paa din store Lykke, gjør for Hendes Liv og Vel-

36

færd hellige Bønner til den Algode, og tak af alle Kræfter Gudernes Gud, der har skienket dig en Juliana, en Benaadet iblandt Qvinderne, en Herrens Veninde, en stor Dronning, en øm Moder, en trofast Veninde, et udvalgt Redskab i Guds Haand, en Pille for Thronen og en Velsignelse for Rigerne! — O Tvilling-Rige! opløft din Røst, tak den Allerhøjeste, siung Ham af alle dine Kræfter, og bring Hannem Ære, Lov og Tilbedelse, der har givet dig en elskværdig Dronning, og saa vel erstattet det store Tab, du gjorde ved en Lovise, i det Han skienkede dig en Juliana Maria!

Lyksalig Tvilling-Rige! er jeg vel i Stand at bestride din Lykke, at din retmæssige Arving til Thronen, din Kronprints, din dyrebare Frederik, blev reddet fra den allerstørste Ulykke, der nogensinde kunde ramme Hans høie Person. — Din Frelse o Danmark! var og Hans Frelse, thi det samme Øieblik, at Forræderne vare styrtede, det samme Øieblik blev Han og ei længere opdraget som et umælende Kreatur. — Jeg siger her ingen Hemmelighed, thi den heele Verden har

37

seet det hos dig, og har seet det med Henrykkelse, at det samme Øieblik som Struensee, Brandt og alle disse vældige Forstyrreere vare fældede, saa havde det og Ende med det imod Ham, og følgerigen mod Riger og Lande be gaæde store Forræderie. Thi fra den lyksalige Tidspunkt af nyder Han først de Fortrin, Ham saa billigen tilkommer, og det, som Menneske, som Kongens Søn, som Landets Søn, som retmæssig Arving til Rigerne, og som den tilkommende Behersker af tvende Millioner Mennesker. — Ak! alle disse Fortrin, alle disse Rettigheder, som din Frederik har saa høiligen Ret at æske, de bleve Ham alle nægtede! — Hvo kan, uden at gyse, tænke paa dette Forræderie, og paa den store Fare, udi hvilken Han befandt sig i de Struenseeske Tider? — Hvo kan, uden at opfyldes med Skræk og Forbittrelse, den Dag i Dag er ihukomme disse nye og tilforn gandske uhørte Prøver, der bleve satte paa denne saa kostbare Plante? Ak! denne ædle Plante, denne ypperlige Qvist skulde ikke vandes, skulde ikke beskiæres? . . . O hvor stor Fare løb den ikke da at visne. . . Men glæd dig, o Tvilling-Rige! glæd dig og tak Alfader med stor

38

Røst, der besøgte og forløste Arvingen til din Throne. — Nu beskiæres Han, nu vandes Han, nu pleies Han, nu er Han i de veldædigste Gartneres Hænder, og giver os daglig det søde Haab, at Han bliver en Herrens Plantelse, et Retfærdighedens Træ, der i sin Tid vil bære tusindfold Frugt, Gud til Lov, Menneskene til Velbehag, Kirken og Landet til Vederqvægelse og Nytte.

Lyksalig Tvilling-Rige! er jeg vel i Stand til at beskrive din Lykke, nu siden den Jakobs Mægtige bøn hørte de

oprigtige Bønner, du gjorde for den Kronedes værdige Broder, for Arve-Prints Frederik, at Han nemlig ikke maatte blive et Rov for Sine vældige Fiender, men at alt, de raadsloeg imod Ham, maatte blive som hiin Achitophels Raad. — O Land! see med Forbauselse og tænk endnu med Græmmelse, hvor Struensee og Brandt, og Forræderne med dem undertrykte, fornærmede og forhaanede denne din elskte Fyrste! Ikke nok for dem, det heele menneskelige Kiøns Afskum og Fiender, at de foragtede Guds og Kongens Love, ødelagde Riger og Lande, og at de just udi denne Hen-

39

seende, som de meget vel vidste, pinede Hans retfærdige Siel, men de syntes de burde gjøre meere endnu, og derfor gjorde de sig al optænkelig Umage at fornærme Ham paa alle muelige Maader; nu gjorde de Indgreb i Hans Rettigheder, som Gud og Kongen, og Loven, og Fødselen forunder Hannem; nu lagde de Hindringer i Veien, saa Han aldeles ingen Omgang kunde faae med Monarken; nu gave de hverken Ham, ei heller Hans Dydige Moder, den Ærbødighed og Underdanighed Dem saa billigen tilkommer, og som slet ingen, uden Landets Forrædere og Guds Bespottere kan være saa formastelige at nægte Dem; nu, blot for at mishage Kongens værdige Broder, havde de den rebelske Dumdristighed, jeg føler Svagheden af dette Udtryk men veed dog ingen bedre, og vilde hvert Øieblik gjøre nye Indretninger udi Hans Huus; nu, . . . dog jeg gider ikke, thi det betager mig aldeles min Rolighed, opregne og fortælle alt, hvormed de fornærmede den Uskyldige og af alle Redelige i Landet saa højt elskte Frederik.

O hvor skar ikke dette Syn, som alle have seet, og hvorum alle have hørt, i alle Retskafnes Hierter? . . . Hvor vare de Dansk-

40

sindede iblant dig ikke opfyldte af Harm, Forbittrelse og Græmmelse, at just den de havde sat deres Haab til, blev af Forbryderne ved høilys Dag foragtet, og maatte spise Sit Brød med Bekymring og drikke Sit Vand med Forskrækkelse? . . . Hvor uafsladelig ønskede ikke alt som havde Norsk og Dansk Blod, det er alle de, der havde ingen anden Gienstand og intet andet Maal for deres Ønsker, end det Kongelige Huuses og Fædrenelandets Vel, at Frederik, Herrens Tiener og Dydens Elskere,

maatte blive sat i Ære, have Adgang til Majestæten, og kort sagt komme til at staae paa det hæderlige Trin, Ham med Rette tilhører, paa det den Retfærdiges Vredes Ild maatte slukkes igien. Ja med Veemodighed og med den iverfuldste Ærbødighed bade alle den Almægtige, at det Forræderie, som disse Uhyrer vare saa umenneskelige at begaae imod Guds Salvedes Broder, maatte standse.

Og see! mit Fædreneland, du blev bønhørt. Gud havde Behagelighed til sine Børns alvorlige Forbønner, thi Han pryder dem, som Hannem frygte, med Salighed, og giver dem hvad deres Hierte begierer. — See kuns,

41

din Ven og Velgiører, din Frederik, nu staaer Han paa det Trin Ham tilkommer; Hans Trængsler haver Ende; Han drikker ikke meere af Bitterhedens Kalk; Mørkheden er bortdreven, Natten fremgangen, Dagens Lys er seet, og Vederqvægelsens beleilige Tid er kommen nær; nu nyder Han Prydelse for Aske, og Glædes Olie for Sorg.

Saa glæd dig da Danmark, og ofre Gud Taksigelser, og glem aldrig nogen af Jehovahs Velgierninger! Glæd dig i din Gud, og fryd dig i din Konge! Tak Gud af gandske Hierte, der reddede din Frederik paa hiin den uforglemmelige Rednings-Dag! men vær ikke mindre glad og lad din retmæssige Lovsang, og dine billige Taksigelser, som du skylder Algodheds Fader høres fra Solens Opgang til dens Nedgang, fordi din Frederik den Dag i Dag er bliver ved at lyde Hans Overherre, og at holde ubesmittet det Ham givne Bud. —

Endnu har Han ikke tabt Sin Uskyldighed, det er: endnu frygter og tilbeder Han Herren Sin Gud, vandrer i hans Veie, viger

42

hverken til højre eller venstre; bevarer Sig selv, paa det den Onde ikke skal røre Ham; elsker Sin Næste, og kort sagt, overtræder aldrig med Forsæt og Villie den aabenbarede Religions Befalinger, men holder den for Sin høieste Skat, største Prydelse, eeneste Trøst, beste Veninde, sikkerste Støtte, viiseste Veileeder, og for den ypperligste Værdighed, med hvilken Han er iført eller nogensinde kan iføres: Ja, Han kiender den Sande, og er i den Sande, nemlig i hans Søn Jesu Christo, og det er netop det, jeg før sagde: „Endnu er Frederiks Siel uskyldig." — Og at alt dette er nøie overeensstemmede med Sandheden, det seer du dagligen, det erfarer du tilig, sildig, og ved enhver Leilighed, ja alle Frederiks Gierninger ere derom de allertilforladeligste Vidnesbyrd for dig. — Hvor stadfæstes og bekræftes ikke disse omtalte Sandheder endnu ydermeere af Hans Siels Overbeviisninger, af Hiertets Fornemmelser, og af Mundens Tale: Den Almægtige, saa siger Frederik, (og Taarer, den fromme Fyrste til evindelig Ære, trilder paa Hans Kinder,) den Almægtige har eene reddet Kongen og Landet. Herren har gjort store Ting.

43

Hans Navn være velsignet! Min vigtigste og sødeste Pligt skal være at takke og tilbede Gud med Ord og Gierninger. Han forleene mig, og herom anraaber jeg Ham dagligen, Viisdom, Maade og Kraft at udrette Hans Gierning. Ak hvilken Skam, hvilken Ulykke at gjøre imod Guds Befalinger! Jeg har soret, og agter det evindeligt at holde, jeg vil bevare Herrens Retfærdigheds Domme.

Saa Frederik!

Endnu, o Tvilling-Rige vær glad! endnu er Frederik din Talsmand og Skyts-Engel hos din Fader, hos din Eenevolds-Herre, og opfylder med Nidkierhed alle de mangfoldige vigtige Pligter, der paaligge Ham i dette dobbelte Kald. Ja med Opofring af Hans Rolighed, Eenlighed, og en stor Mængde uskyldige Fornøielser, fremturer Han at tiene Kongen og Landet. Dog ikke nok, at Han med Tab af Rolighed og stille Fornøielser for Begges Skyld har paataget Sig saa tungt et Aag, saa møjsommeligt et Arbeide, og saa ansvarligt et Kald, men Han gjør meere endnu; for Begges Skyld opofrer

44

Han sin jordiske Velfærd. Og hvor stort er ikke det Offer Han nyligen har gjort!... Danmark! din Rolighed, dit Gavn og Sikkerhed, og din Konges Bestræbelse, Lykke og Ære udkræver, at Frederik opofrer Bispedømmet Lybek *). Frederik standser ikke, seer ikke paa Sin, men paa Kongens og Fædrenelandets Gavn, og strax afstaaer Han at være længere Coadjutor i Lybek. Strax opofrer Han det eeneste Han besidder, og som tillige var for Ham af saa betydelig en Herlighed, at Hans dyrebare Broder, din allernaadigste Arve-Konge og Herre, er ikke i Stand at give Ham et Vederlag, der i alle Ting kan bede imod den afstaaede Herlighed. . Danmark og Norge! prænt dig denne

Frederiks Helte-Gierning dybt ind, og lad samme staae ved Siden af den 17de Januarii Gierning. . . . Reis Ære-Støtter op, og skriv paa dem: „Til et evigt Takke og Æreminde for Christian den Syvendes fromme Broder, der ikke alleneste reddede Fædrenelandet, men og opofrede

*) Dette er eet af de Vilkaar, paa hvilket Rusland har afstaaer til Danmark, det Kielske, og

alle sine formeente Rettigheder paa det Schlesvigske.

45

Sin Velfærd for den samme." . . . Giv dog disse Gierninger al den Værd de have: fortæl dem for dine Børn og den Slægt, der endnu er i vente. Alt hvad Norsk, hvad Dansk, hvad Retskaffent er, hædre disse Gierninger, føle dem i deres fulde Styrke og tilkommende Ciceroner og Virgilier fortælle os dem. —

Endnu har den Ham hiin Giengieldelses-Dag anbetroede Anseelse og Myndighed, Gud skee Lov! hverken været til Anstøds-Steen eller Fald; det er: Frederik bruger ikke, som dog ellers ikke er usædvanligt hos Fyrsterne og de Vældige paa Jorden, det Ham anbetroede vigtige Kald, til Sine Begierligheders Tilfredsstillelse, og tillader Sig aldrig at handle efter Tykke, Indfald, eller Lidenskab; men bruger Sin Ære, Sin Høihed, og Monarkens Tillid, blot for at antage Sig Kirkens, Kongens, Kronprintsens og Landets Sag, at fremme deres Gavn, at gjøre Mennesker lykkelige, og kort sagt, for at give den heele eftertænksomme Verden tilkiende, at ikke alleneste Hans Siel giennemtrænges af Følelser, der eene udmerker Mennesket og Fyrsten, og eene giver dem den

46

Værd de bør have, men at Han har endog den høieste Modbydelighed for enhver smaae Hensigt eller Bisag, hvad Sminke og Navn man end vil give dem. —

Endnu, o hvilken Ære for Frederik, og hvilken Lyksalighed for Rigerne! endnu, og det midt imellem de best udpyntede Tillokkelser og de mangfoldige Snarer, der saa snedigen legges Ham paa Hans store Løbe-Bane, kiender Han dog ikke de Svagheder, der saa saare let kan befænge Mennesket, tillukker Sit Øre for Syndens Smigren, har aldeeles ingen Samqvem med Belials Børn, giver Sig ikke i Selskab med Frietænkerne, vandrer ikke i de Ugudeliges Forsamlinger, og sidder ikke i Raad med de Letsindige; men bekymrer Sig aarle og sildig for Josephs Skade, bøier Sit Øre til Viisdom, og giver med megen Fliid Agt paa dens Røst. —

Endnu er Frederiks Tænkemaade just den samme, den var for den 17de Januarii; det er: endnu handler Han af ligesaa reene og patriotiske Hensigter som Han bestandigen handlede. ... O mit kiere Fædreneland!

47

jeg besværer dig ved din egen Velfærd og ved alt hvad helligt er, skriv det dog evindeligt ikke i Glemme-Bogen, men ihukom det tit og dagligen; fortæl Store og Smaa det, og udraab det paa alle Stræder; Det var ikke det Indgreb, som Forræderne gjorde i vor Julianas og i vores Frederiks Rettigheder, og langt mindre

endnu de personlige Forhaanelser og Fornærmelser De Begge maatte lide, der tilskyndede Dem at træde op hiin store Beskiærmelses-Dag. . . . Det var ikke smaae Hensigter, Ære for Verden, Roes for Menneskene, og personlig Hevn og Forbittrelse, som drev Dem at træde frem paa Skuepladsen, nei! saa ureene Tanker, saa væmmelige og Gud mishagelige Aarsager har aldrig besmittet Deres Gudfrygtige og ophøiede Siele; men det var den uforbigiengelige Fare, der svævede over Monarkens Hoved, den forræderske Omgang med Kronprintsen, Fædrenelandets daglig tiltagende Nød, den almindelige Jammer og Misfornøielse, den saa nær forestaaende Ufred, Grundstøtternes Bævelse, Deres beste Venindes, nemlig Religionens, Foragt, og kort sagt: det var Guds, Naturens og Pligternes uimodstaaelige Befalinger,

48

der med stærk Røst bød Dem at gaae, for at redde Kongen og Kronprintsen af Snarerne, som vare lagde til Deres og hele Rigets Fald; De gik Begge ind i Guds Helligdomme, gave Agt paa Herrens Befaling, og tydede. . . . Annam her, Tvilling-Rige, og det med Ærbødighed, men tillige med Glæde, Henrykkelse og Beundring Ord, der ved adskillige Leiligheder i hine sorrigfulde Tider ere komne af Din elskelige Frederiks Mund, og fortiener at staae med gyldne Bogstaver i dine Tids-Bøger og i alle dine Indbyggers Hierter: Herrens Hielpe-Time, (saa sagde Fyrsten, der aldrig taledede andet end af Hiertets Fornærmelser og af Forstandens Overbeviisninger, Herrens Hielpe-Time er ikke kommen endnu, men borte bliver den vist ikke. Snart, til Gud har jeg det safte Tillid, snart vil Han komme og redde vor gode Konge og Hans kiere Undersaatter, thi naar Nøden er størst, da er Hielpen nærmest. . . . Ak hvor ulyksaligt at have noget staaende paa Regning hos Gud, og at ødelegge Riger og Lande! . . . Men Hevnen hører Herren eene til. Langt fra mig al personlig Had, Bitterhed og Fiend-

49

skab imod Kongens og mine Fiender, thi jeg veed det med den yderste Vished, de skal ikke komme videre imod mig, end den Almægtige tillader dem. Viise og særdeles naadige ere altid Guds Hensigter, naar han paalegger et Menneske Korset og ydmyger ham, men Viise og særdeles naadige ere ligeledes Guds Hensigter, naar Han hiemsoger et heelt Land. Jehovah har jeg anbefalet Kirkens, Kongens, Kronprintsens og Landets Sag. Og er, saasnart Herren kalder, redebon at udgyde min sidste Blodsdraabe for Dem. . . .

Saa den store Frederik!

Endnu har Frederik samme Tillid og Lydighed imod Gud, samme Ømhed imod Sin Broder og Herre, og samme Kierlighed imod Sine Fiender som vi faae og nu hørte af Hans egen Mund, at Han havde for den 17de Januar. Ja, vi seer, vi hører det dagligen, i hvorvel Han har Evne og Lejlighed at betale Hans Fiender, det imod Hans høie Person yttrede Forræderie, Ondskab og Trædskhed, saa hævner Han sig dog aldrig paa dem, om hvilke Han meget vel veed, at

50

de ere Hans Fiender og Modstandere, men, oplært af Mesteren med de Lærdes Tunger, viser Mildhed og Sagtmodighed imod dem, overrøser dem og deres Slegt med mangfoldige Velgierninger, betaler dem Got for Out, søger ved Ædelmodighed at vinde deres Hierte, velsigner dem, elsker dem, beder til Gud uafsladeligen for deres Omvendelse og for deres timelige og evige Velfærd. —

Endnu ere Lasterne en Pestilentse for Ham. Han hader, forfølger, straffer, afskiærer, udrydder og bortjager, saa meget der staaer i Hans Evne, samme af dine Grændser o Land! Og hvilken Lyksalighed, hvilket Gavn for dig! Den Dag i Dag er høster du allerede de veldædigste Frugter heraf. Thi det forvolder, at den saa almindelig sig udbredende Guds Bespottelse og Fritænkerie, Vellyst og Horerie, Ondskab og Egenraadighed, Falskhed og Egennytte, Hevn og Partiskhed, Forvovenhed og Ligegyldighed imod Kongen og Fødelandet, og alt deslige Ukrud midt udi sin Vært qvæles.

51

Endnu, saa længe Frederik staaer i Gabet og af Guds Aand regieres, er det for Jehovahs og Menneskelighedens Fiender en gandske umulig Sag, at deres Anslag iverksettes; Endnu har og alle disse Beelzebulske Aander, i hvor aarvaagne de end ere, og i hvor meget de end lurere paa beqvemme Leiligheder, dog hverken kunde faaet fat, ja ikke engang opspore Indgangen til Hans Siel. Ak hvor gierne faae de Ugudelige det dog tilhobe, at de Struenseeiske Tider maatte komme tilbage, paa det de da kunde opluge den Fattige, og plage Folket, sigende: Naar vil Nymaanen gaae forbi, at vi maae sælge Kornvare, og Sabbaten, at vi maae lade op for Korn; at gjøre Epha liden og at gjøre Sekelen stor, og at forvende Veiskaalerne med Sviig; at købe de Ringe for Penge og den Fattige for et par Skoe: Men alle disse elendige Mennesker, disse usle Orme, disse Freds-Forstyrre, disse Ondskabs-Tienere, disse Uhyre og Menneskelighedens Misfostere, som saaledes tænke og tale, de har, lovet være Herren Israels Gud, lovet være den store Herre Zebaoth! de har, siger jeg, ikke formaaet det allerringeste over Frederik, thi Hans Siel

52

er for høi og ædel til at nedlade Sig til Insekterne, som krybe i Støvet. ... Med største Modbydelighed seer Han paa dem, væbner Sig mod deres giftige Piile, staaer som en Mand, strider som en Kiempe, og udrustet med Herrens Kraft jager Han dem bort fra Thronen, og iført med Jehovahs Styrke tilintetgjør Han alle deres formastelige Anslag. —

Endnu lader Han sig ikke afskrække hverken af de mangfoldige Vandskeligheder, der aarle og sildig møder Ham paa Hans store Bane, men ei heller af de Hindringer, som Menneskenes Ondskab søger at legge i Veien for Ham. . . . Fra Arilds Tid, hvilken bedrøvelig Sandhed! have de allerbeste Fyrster havt meest at drages med Menneskenes Ondskab, og det er den som har gjort dem det meest besværligt at naae Maalet. . . . Og saa den legger vores beste Frederik de fleeste og de værste Vanskeligheder i Veien, ja just den gjør Ham den allerstørste Fortred; dog trættes eller kiedes Han ikke under Arbeidet, men bliver fast og uryggelig ved Sin engang tagne Bestutning, nemlig aldrig at slippe Ret-

53

færdighedens Bane, men at forblive Gud og Kongen troe. —

Endnu, midt imellem alle disse Fortrædeligheder og det tunge Aag, der ligger paa Hans Skuldre, undertrykkes Han ikke af Byrden, men beholder stedse Sin Rolighed, Sin Munterhed, Sit Sinds Stilhed, Sit glade Ansigt, Sit yndige Væsen, Sit venlige Øiekast, Sin Mildhed, og aldrig seer de Tienere, der dagligen staaer for Fyrstens Ansigt, tilig og sildig udretter Hans Befalinger, Ham fortrædelig og misfornøjet, utaalmodig og forsagt, men Han vil de skal alle være glade, fornøjede, haabe og forlade sig med Ham paa den levende Gud, opmuntrer dem tidt dertil, taler med dem, som en Ven taler med sin Ven, byder dem, som en Fader byder over Børn, og lader dem aldrig føle noget andet end blot dette, at Han er deres Fader, Ven og Velgiører. Udi dette, og udi mange andre Dybder, giver Han tydelig tilkiende at Han ligner Hans salig Fader.

Endnu, fuld af ærbødighed imod Hans og alle Guders Overherre og af Hengivenhed

54

udi Hans Villie; fuld af Følelser, at Jehovah er med Ham, og af levende Overbeviisninger, at det er Ret, og retskaffent og Gud behageligt som han handler, og endelig, fuld af de sødeste Fornemmelser, at Han elsker Kongen, Dronningen, Kronprintsen, Fædrenelandet, at Han ligeledes og velsigner og elsker Sine Fiender, vil Han derfor til alle Sine Gierninger intet andet Vidne have end Gud, og søger og finder udi Hans Overherres og Samvittigheds Samtykke, Sin eeneste Tilfredsstillelse, Belønning og Salighed. —

Endnu, og det over Evne, giver Han til de Fattige. Som tilforn deeler Han gierne, og meget rigelig, Sit Brød med de Hungrige. Ret inderlig glad er Han, naar Han for Jesu Christi Skyld i Løndommen uddeeler Almisse. Ja det er Ham i denne Time, ligesom det fra Barns-Been har været, den allersødeste Vellyst at give til de Fattige og at glæde Menneskene, atter en Dyd Han har tilfælles med den i sin Herlighed indgangne Frederik.

—

55

Endnu er Han, og dette er, saavel som alt det øvrige, der sagt er, et ganske ubedrageligt Kiendetegn, at Frederik elsker og udøver den sande Dyd; endnu er Han, siger jeg, som Hans Mester med de Lærdes Tunger viiste og befalede, sagtmodig og ydmyg af Hiertet, brammer ikke af Sine Fortjenester, bryster og oplæser Sig ikke hverken med Hans Højhed, men ei heller med det Pund Herren laanede Ham og med de mangfoldige Gaver Han annammede. Han viser det ved hver en Lejlighed, og siger til alle Sine Venner, at Han aldrig har kundet, og i denne Time ikke kan fordrage dem som seer høit med Øine og som har et stolt Hierte, men at det tilkommer alle Mennesker, dog allermeest Fyrsterne og de Vældige i den nærværende Verden, ikke at hovmode sig og at sette deres Haab til den uviste Rigdom. Ja med eet Ord: Ydmyghed, denne himmelske Dyd, som er store Sieles Arvedeel og Eiendom, er og den ydmyge i Frederiks Arvedeel og Eiendom; den udmærker, den pryder Ham, og gjør Ham yndet af Gud og yndet af Menneftene. —

56

Endnu er Han modig som en ung Løve, tapper som en Helt, stærk som en Mand, og fuld af Nidkierhed, Iver og Virksomhed, men Han er sandelig og tillige yndig, mild, venlig, behagelig, kierlig, menneskelig, øm, og af Hiertet sagtmodig.

Endnu er Han fuld af denne Tanke og Overbeviisning: at Fyrsten er for Folkets Skyld, men Folket ikke for Hans Skyld, og at det bør være Fyrstens allervigtigste Pligt at elske Sit Folk og at sørge for deres Lyksalighed: Derfor arbejder Han og med utrættelig Fliid paa dets Velfærd, og tillader i dette Øiemeed, i hvor knap formedelst de mangfoldige Forretninger Tiden end er Ham, at fra Morgenen til Aftenen, alle maae have Adgang til Ham, og mundtligen frembringe deres Ansøgninger. Alle der kysse Christians Scepter ere Ham meget dyrebare, thi Han siger: de ere alle min Broders Børn og mine Venner. Han agter derfor, liig med Hans

store Overherre, ikke Persons Anseelse. Hyttens Beboere er Ham ligesaa velkommen og nyder samme Rettigheder, som Stats-Ministeren, og de som klædes

57

med Pialter ere Ham ligesaa velkommen og nyder samme Rettigheder, som Hofmændene, der ere iførte bløde Klæder, lever i Kongelige Gaarde, i Vellyst, i Glæde, og ere opblæste og saare væmmelig stolte. —

Endnu, velsignet og belønnet være derfor Frederik, og det ikke allene af; Trøndernemen og af alt hvad Norsk, hvad Dansk og hvad Retskaffent er, endnu o mit kiere Norge! ligger din Velfærd Ham paa Hierte, og med største Ømhed og iverfuldste Nidkierhed fremturer Han at være din Tolk hos Monarken, og at legge din Nød for Hans Fødder. . . . I hiine sorrigfulde Dage, da din Trængsel var steeget paa det høieste, da dulgte Han ikke, som hiine Forrædere, dine Sukke for Regenten, men gjorde Sig ydermeere en stor Ære deraf at være din Talsmand og Skyts-Engel hos den Kronede. Nu fremlagde Han Ham det kiekke Norges Troskab og mageløse Kierlighed imod Ham og Huset; men nu dulgte Han ikke heller for Ham Undertrykkelsen og Fornærmelsen du maatte lide, og den store Trang, som Misvært, som Fattigdom, som Pengemangel, som Ulykker og dyre

58

Tider forvoldte hos dig. Kongen hørte det og blev inderligen bevæget, og strax takkede og omfavnede, velsignede og ophøiede Han Sin Frederik, Sin Jonathan, Sin Helt, Sin Ven, Sin Fortrolige, Sin Broder og Skyts-Engel, og i Øieblikket befalede Han: „Normændenes Byrder skal lettes, thi de ere jo og mine kiere Børn." . . . O Norge! lad Fjeldene, lad Dalene og Slættene opfyldes af dine Velsignelser for den Naadefulde Christian og den Eiegode Frederik. Hver Norsk Skiald stemme sine Psaltere og Harper, til Lov og Tak for den beste Fader, og den dydigste Talsmand. —

Endnu lader Han ingen gaae bedrøvet fra Sit Ansigt, men hører med megen Venlighed og Sagtmodighed de Nødlidendes Klager, og hjælper, redder, opmuntrer, trøster, læger, raader og tilfredsstillter dem. Dagligen seer man, hvor Hans Siel settes i Bevægelse ved Næstens Nød, og hvor Han, som Fader, som Brøder, som Ven tager Deel i deres Kummer, og endelig hvor Hans ømme Hierte lider, naar den fornærmede Uskyldighed, den bagtaalede Redelighed,

59

den forkleinede Dyd, den undertrykte Fortieneste og den krænkedes og forvendte Ret kommer og søger hos Ham deres Tilflugt og Skyts, deres Forsvar og Beskiærmelse. —

Endnu opfylder Han det søde Haab, som den Fornuftige stedse satte paa Ham. Og see, dette Haab var et velgrundet Haab, thi det var grundet paa Hans fromme Vandel; Kierlighed til Dyd og Videnskaberne; besynderlig Lyst til Arbeidsomhed; Drift at høre Sandheden og at have gode, dydige Folk hos Sig, stille og ærbare Væsen, Had til alle Laster, Afskye imod Mørkhedens Børn, og med eet Ord: Jesu Christi Religion, der dannede Fyrsten, og som Han begyndte tilig at elske, berettigede dig o Danmark! til store Forventelser, til klare Dage, Taagens Adspredelse, Dunsternes Bortjagelse, Uveirets Ende og Luftkuglernes Sprækning. Og see! disse store Forventninger, dette glade Haab og Attraae ere ikke alleneste (Gud være evindelig lovet!) i sin Tid opfyldte, men de opfyldes endnu i disse lyksalige Øjeblikke, thi Frederik taler endnu og taler mandigen for den retfærdige Sag, fremstiller samme til Re-

60

genten, og frembringer os uforfalsket vor dyrebare Christians Villie, som er (hvilket vi dagligen erfarer) at Ret og Retfærdighed skal handthæves udi Hans Riger og Lande, at ingen af Undersaatterne, som ere alle Hans kiere Børn, skal fornærmes, men at alle skal nyde Mildhed og Naade, Skyts og Retfærdighed, at Byrderne ikke forøges, Trangen afhielpes, og at alle skal glæde sig, at staae under Christians Scepter. —

Endnu elsker Han Kongen med megen Ærbødighed og med en oprigtig Ømhed; og fortienner visseligen at antages herudi, saavel som i alle andre Ting, af Store og Smaa til et Mynster. Kongens Lykke og Ære er Hans Lykke og Ære. Og at befordre dens Gavn, er Hans Hovedøiemeed. Hans Nidkierhed antændes og Hiertet bløder i Ham den Dag i Dag er, naar Han tænker at forvovne Rebellere har løftet deres Hæl op imod deres Monark, og at de har tordet være stolte imod den Kronede der bærer Guds Billede paa Sig. Derfor saa seer vi dagligen, hvorledes den ømme Frederik med største Omhu sørger, at Belials Born, under

61

hvad Masqve de end og skiuler sig, ikke tør have Adgang til Guds Salvende. Han er alletider bevæbnet med Sværd, med Pantser, Hielm og Skiold imod dem; det er: Han staaer altid i Sin fulde Rustning imod Gud og Menneskenes Fiender, og stoler allene paa den Jakobs Mægtige, forlader Sig paa hans Styrke og vældige Arm, og anraaber ham aarle og sildig, at han vil forleene Kongen Viisdom og Kraft, formeere Hans Dage,

velsigne Hans Scepter, lyksaliggjøre Hans Regimente og krone det med Lykke og Ære, med Held og Fred. —

Endnu er Han en ærbødig Søn, en Søn der omgaaes Hans dyrebare Moder med al den Lydighed og Underdanighed, som Gud, Natur og Love byder Ham. Skammer Sig ikke, som mange Fyrster gjør, at underkaste Sig Naturens hellige Lov, men det er Ham tvertimod en sød Vellyst at adlyde dens Røst. Igiennemtrænget af disse Følelser stoed Han ikke alleneste i de forbigangne Dage, men endog afvigte Aar, liig en Løve og en udrustet Helt, bortjagede og sønderknuste alle dem, som havde

62

Ont i Sinde mod Hans velsignede Moder, og som vilde stikke Hende med deres giftige Braad. Ja den Dag i Dag er, seer du

det endnu, at Frederik er redebond at opofre Sin sidste Blodsdraabe for Hans og din elskte Juliana Maria! O hvor læses ikke Hiertets Fornemmelser af Hans Øine, naar Han taler om Sin kiere Moder, naar Han tænker paa al den Uret og Sorig Hun i Hendes Dage har maattet lide, naar Han for Hendes Velfærd opløfter Hierte og Mund til Jehovah, naar Han ihukommer alt det Han skylder Hende, naar Han overveier hvor umistelig Hun er for dig o Tvilling-Rige! naar Han betragter hvor stor en Velsignelse Hun er for Kongen, for Huset og Ham; naar Han seer hvor stor Hendes Dyd, uskrømtet Hendes Gudsfrygt, hellig Hendes Vandel, og mageløs Hendes Menneske-Kierlighed er, naar Han, siger jeg, tænker paa dette altsammen, og tit tænker Han derpaa, da væder Taarene Fyrstens Kinder, da ophøies Han over Mennesket, da sees Han i Sin yndigste Gestalt og i Sin fulde Glands, thi Han krones med Alfaderens Velbehag. —

63

Endnu (mærk vel paa denne saa sieldne Dyd) har Han ikke glemt det, og vil evindeligt ikke glemme det hvad Han skylder den Mand, Han næst Gud og Sin Gudfrygtige Moder, har Sin Opdragelse at takke. . . . Han har ikke glemt, og agter evindeligt ikke heller at glemme, at det er just ham Forsynet brugde at danne Hans Siel og at pryde den med Viisdom og med Kundskab. Han har ikke glemt den utrættelige Fliid, den Klogskab og Forsigtighed, og mageløse Kierlighed, med hvilken han fra Barns-Been af leedede Ham til Lyksalighedens Kilde, nemlig, at blive en Gudfrygtig og vis Fyrste. Han har ikke glemt, hvor meget Han skylder ham, men elsker, ærer, takker og ophøjer ham, og det ikke alleneste i Løndom og udi Hans Hierte, men endog i heele Verdens Aasyn. Med faae Ord: Frederik har ikke glemt og vil evindeligt ikke glemme Sine Pligter imod Ham, i hvor meget end Mennesker, der blot søger deres egen Fordeel, men ikke Konge-Husets Velfærd, men ikke dit Gavn, o Tvilling-Rige, gjøre sig Umage, og anvender Falskhed, Sviig og Renker, at bagtale, ham hos Fyrsten, at digte og lyve paa

64

ham, og saa videre. Men Frederik seer paa Kongens og Rigernes Beste, adspørger Sine Pligter, prøver og randsager alt, og nu siger Han: „Jeg har ikke glemt, og vil evindeligt ikke glemme, hvad jeg skylder min trofaste Ven, der med saa stpr Nidkierhed, Ømhed og Uegennyttighed tjener mit Huus og Fædrelandet. Jeg vil stedse elske og for al Verden hædre ham.“

Saa Frederik!

Endnu er Han troe, aarvaagen og nidkier udi det Ham af Jehovah og af hans Salvete anbetroede vigtige Embede. . . Følg Ham med et Øiekast paa Hans store Løbe-Bane: Nu, og det i Følge af Hans Embede, søger Han Dag og Nat at udbrede en almindelig Lyksalighed, og at trine i Hans Forfædres ærefulde Fodspoer; — nu holder Han over de guddommelige og menneskelige Love, og gjør selv til Punkt og Prik hvad de begge befaler; — nu opliver Han med Sit venlige, milde og blide Ansigt Kongens Raad, troe Mænd, og alle Redelige i Landet, thi Hans Ansigt er som en Engels Ansigt; — nu afværger Han alt det Onde Han kan og ud-

65

retter med en usigelig Glæde alt det Gode der er i Hans Evne; — nu staaer Han som en Kiempe imod Revet, imod hvilket ellers intet Menneske kunde staae; — nu viser Han Lemfældighed imod de Svage og har Taalmodighed med de Vildfarende; — nu opsøger Han den skiulte Dyd, ophøier og belønner den;

— nu baner Han nye Veie for Vindskibelighed og afskaffer mangfoldige sig indsnigende Misbruge; — nu helliger Han hver Dag af Sit Liv til Gud og til Sine Fædres Folk, og lever ikke for Sig selv, men blot for dem;

— nu antændes Hans Vredes Ild imod Voldsmænd og Forrædere, og egennyttige Embedsmænd; — nu hører Han med Sagtmodighed de Trængendes Suk, forsvarer med Iver de Fortrykte og erkiender enhver for Sin Broder; — nu antager Han sig Enkernes Sag og bliver de Faderløses Pleie-Fader; — nu har Han et vaaget Øie over alle Kongens Embedsmand, de Store med de Mindre; — nu byder Han som Fyrste, nu taler Han som Herre, men og tillige som Fader, som Christen, som Ven, som Ligemand, og Nidkierhedens og Troskabens Ild forøges sandelig af Hans Tale hos alle dem, der endnu veed hvad Pligter ere;—

66

nu (det sees og erfares hvert Øieblik) koster det Ham ret meget, det er Ham tungt, ja hartad umueligt at sige Nej, thi Han føler det, Han føler det med al muelig Ømhed og Ærbodighed, at Fyrsterne ere skabte for at gjøre Menneskene glade og fornøiede, og at, med Deres Gud, Miskundheden maae være Deres Hoved-Dyd;

nu udgrandsker Han alle Leiligheder, hvorved Hans Tjeneste kan blive nyttig for Kongen og Staten, og opofrer for dem begge Sin Tid, Rolighed og Velfærd; — nu er Han i alle Dyder et Mynster for Unge og Gamle, og ved dette Hans Gudfrygtige Exempel standser det ugudelige Væsen ligesaa meget som ved Lovene;

— nu dømmes Han Retfærdighedens Domme, og giver vel Agt, at Lovenes Kraft hverken ved Qvindagtighed eller utidig Godhed svækkes, men ei heller sælges for Penge; — nu udrydder Han den saa farlige, som skiendige Egenraadigheds Aand, men gjør og Forræderne og deslige skadelige Lemmer i Staten saa aldeles magtesløse, at det synes de ere ikke meere til;

— nu kiedes Han ikke af Hans Trældom og overvældes ikke af den tunge Byrde, og af Hans skrækkelig mange og møisommelige Forretninger; — nu lover Han ikke andet end Han

67

agter at holde; og man kan forlade sig paa Hans Ord, thi Han gjør ikke som Hofmændene, der siger eet, og meener et andet; — nu er Han Frygt, Pine, Skræk, Angest, Rædsel og Straf for alle dem som gjør Uret, men en sød Lugt, en Velsignelse, en Støtte, en Velbehag, Glæde og Belønning for alle dem, som gjøre Got; — nu taler Han frimodigen Folkets Sag for Thronen; — nu viser Han dets Ærbodighed og sønlige Kierlighed for Monarken, og at alt hvad Dansk, hvad Norsk er, er redebond at udgyde hver en Blodsdraabe for Kongen og Huset; — nu gjør Han og Faderens og Guds Statholderes Villie for Folket bekiendt; — ja for at fatte alting under eet, saa siger jeg, og Gud skee Lov, det sees og kiendes af den heele Verden, nu gjør Fyrsten, nu gjør Rigernes Talsmand, den velsignede Frederik, slet intet andet, og raader Majestæten der sidder paa Thronen og fører Regimentet ikke anderledes, end Han agter at forsvare paa hiin den store Domme-Dag, hvor Han tilligemed alle Jordens Guder stal aflegge Regnskab over deres førte Huusholdning. ... Og see, o Tvilling-Rige merk dig dette vel! med alt det som sagt er, og med utalligt som ikke er berørt,

68

gør den af Gud elskte Frederik det just, at dine Grund-Støtter, som i Forstyrrelsens Tider, nemlig i de Brandtske og Struenseeiske Tider, allerede vaklede og bævede, og vare saa nær faldne over Ende, nu igien ere befæstede, og ikke staaer Fare for at kuldkastes.

Dog, naar skulde jeg vel blive færdig, hvis jeg vilde fortælle alt det, jeg kunde og endnu burde sige om den elskelige Frederik, om Hans ypperlige Siels Kræfter og om Hiertets priisværdige Egenskaber? — Vel sandt (det kiendes paa Øieblikket) min svage Pensel har ikke formaaet andet, end blot at drage de første Træk af Skilderiet, men (det falder og strax i Øine) disse første Træk ere dog allerede stolte, kostbare, deilige, indtagende og saare liig med Originalen. — Ja jeg henrykkes sandeligen af Glæde, jeg falder ned i Støvet, takker Barmhiertighedernes Gud, og føler vist uendelig meere end jeg er i Stand enten at sige eller udtrykke, fordi mit for Gud og den heele Verden aflagde Vidnesbyrd er ikke Haabets og Frygtens, ikke Hyklerens og Hofmandens, Lykkemagerens og Smigrerens, og alt beslige kry-

69

bende Insecters stinkende Røgelse; men at mit her givne Vidnesbyrd er Sanddruhedens og Oprigtighedens, Kundskabens og Erfaringens, Pligternes og Samvittighedens og den levende Overbeviisnings Røgelse. ... Igiennemtrænget af Ærbødighed for den sande Dyd, der findes hos Fyrsten, har jeg talet, og anseet for min vigtigste Pligt, at vidne om den uskrømtede Sandhed. ... Ja, høistærede Landsmænd! jeg siger det engang endnu, det er Drift og Uroe, det er Higen og Længsel, Lyst og Ønske, Begierlighed og Attraae at fyldestgjøre mine hellige Pligter imod Gud og hans Statholder, der har tilskyndet mig at tale Sandheds Sprog. . . .

Og, o hvilken Roes, hvilken Berømmelse er ikke Sanddruhedens Vidnesbyrd for vores Fyrste, for den ædle Frederik! Hvor ophøies Mennesket, hvor æres Fyrsten, hvor herliggjøres Printsens ved dette Vidnesbyrd? hvor gjør det dem store og elskværdige? . . . De eftertænksumme og sunde Siele iblandt mine kiere Medborgere, thi med de andre har jeg aldeles intet her at bestille, som seer og hører, læser og erfarer, og daglig overtyses om den

70

Indsigtsfulde Printsens dydige Gierninger, de maae nødvendigen (hvor kunde de andet) fælde følgende oprigtige og meget retfærdige Dom: „Frederik er ikke allene en vældig Fyrste, en Fyrste kronet med Hæder og Ære, og en Gud paa Jorden, der er Indenog Udenlands i stor Anseelse; men Han er tillige og en Christen, en Menneske-Ven, Jehovahs Yndling, en almindelig Velgjører, Dydens Elskere, et Mynster for Fyrsterne, en

øm Broder, en ærbødig Søn, en trofast Ven, Kongens beste Raad og Ven, Undersaatternes Talsmand, Rigernes Lyst og Glæde, Haab og Vederqvægelse, Thronens Stytt, Eenevolds-Magtens stærke Pille, det menneskelige Kiøns Prydelse, og en Fyrste efter Guds eget Hierte. "

Af alt det, som nu er sagt, og af alle Frederiks Gierninger erkiendes da grandgiveligen, at vores Allernaadigste Konges Undersaattere skyldte Hans Kongelige Høihed Arve-Prints Frederik disse hæderlige Titler. — Ja her sees soleklart, her føles Haand gribelig og her overtyses ret levende, at slet

71

ingen Siel udi Danmark og Norge, uden den der agter det ringe, at gjøre sig skyldig udi et stort, ja et ret meget stort Forræderie imod Jehovah og imod hans Salvede, og følgelig imod det heele menneskelige Kiøn, kan nægte Rigernes Øiesteen, vores velsignede Frederik, sin Kierlighed og Høiagtelse, sin Beundring og iverfulde Forbøn. —

Mine kiere Landsmænd! . . . Hvor ligger det ikke i Tingenes Natur, at igiennem trænges af Glæde, Tak og Beundring ved at eie en Prints som Jehovah ynder? ... Hvor meget fortienner da ikke denne Mildeste iblant Fyrsterne, og Frømmeste iblant Herrerne at elskes af os, og at bæres paa Hænder? ... Hvor retmæssigt er det ikke, at skiønne paa den Lykke at have i Ham en Talsmand og Skyts-Engel? . . . Hvor billigt er det ikke, at Han hædres af os, og det ikke blot i Løndom, men og i hele Europæ Aasyn? . . . Hvor høitidelige og mangfoldige ere ikke vore Forpligtelser, at opofre Liv, Blod, Eiendom, og alt, alt hvad kiert er for Ham? . . . Hvor bør ikke vores Høiagtelse imod

72

Ham daglig tage til, og vores Hengivenhed og nidkiere Ærbødighed idelig forøges? ... Hvor fortienner ikke denne Gudfrygtige Fyrstes Gierninger at indskrives i alle vore Hierler, ligesom de indskrives i Rygtets Bog?... Hvor store og tilvisse ret hellige ere ikke de Love, der ligger paa Store og Smaa, og paa hver en Indbygger af disse Riger, at takke og at velsigne Frederik allevegne, og at sende til Alfaders Throne alvorlige Forbønner for Ham og Hans tilkommende Gemalindes Lyksalighed? — ja endelig, hvor bør ikke alt, som haver Aande hos os, af alle Kræfter istemme iverfulde Lov-Sange til den mageløse Guds Ære, der i sin forbarmende Maade har skienket os vores Frederik? . . .

Saa gjør dig da rede, o lyksalige Tvilling-Rige! Danmark og Norge gjør dig rede! Ønsk dig til Lykke med at nyde en Frederik!

. . . Lov Gud! . . . Tak Herren! . . . Siung Halleluja! . . - O lad nu Harperne slaae! Lad Basuneme lyde og Cimblerne klinge! . . . Din Jubel, lig hiin vældig Ild, liig Morgenrøden, udbrede sig trindt

73

omkring! . . . Lad Dalene, Havet og Biergene opfyldes af dine Fryde-Toner! og heele Naturen svare og give dig med dens Gienlyd sin Velbehag tilkiende! . . .

Ja, mit elskelige Fædreneland! jeg besværer dig ved alt hvad helligt er, og dernæst ved din egen Lyksalighed, ihukom dog altid dine Pligter imod den værdige og bestsindede Frederik! Du kan dog umueligen, uden at bebreides af den lastværdigste Utaknemmelighed sortie samme. — Gud, Kongen, Naturen, Blod, Samvittighed og Alt, Alt tilskynder dig til deres Opfyldelse. Thi der kan dog ingen Fyrste eie en højtideligere Adkomst til et Folkes Tak og Ærbødighed, Lydighed og Kierlighed, end den som Frederik har? . . . O saa lad dig det da være ret magtpaaliggende, at opfylde det hellige Bud, som Gud og Kongen byder dig! Istem i Dag paa den 17de Januarii, istem hver Dag i Aaret iverfulde Lovsange til den store Gud Zebaoth, der satte Ham paa det Sted, Ham tilkommer! — Og, o hvilken behagelig Lugt vil ikke disse Fryde-Psalmer være for Jehovah! naar de haver Taknemme-

74

lighed, Kierlighed, Høiagtelse og Lydighed imod Printsen i Følge med sig; naar du ydmygelig takker Alfader, der har givet hans Tiener et saa ædelt Hierte; og endelig, naar du bønfaller den Algode, at han vil bevare din elskelige Konge, og Landets velsignede Moder, og din dyrebare Kronprints, din Naadefulde Talsmand, indtil de allersildigste Tider, og give Dem samtligen Viisdom og Naade, at skaffe de Elendige iblant Folket Ret, antage Sig den Fattiges Sag, sønderstøde Voldsmændene, og at De maae indtil Alderdom, ja indtil de graae Haar, kundgiøre din Arm for denne Slægt, og din store Kraft for den som skal komme.

Dig er nu, o Tvilling-Rige! med et par Ord bleven forestillet, hvor store dine Trængsler i de Brandtske og Struenseiske Tider vare, og Guds mageløse Barmhiertighed og Langmodighed, der paa saa underfuld en Maade reddede dig og Konge-Huset fra Forstyrreterne, der gjorde sig en Ære af at forstyrre alting.— Dig er ligeledes bleven viist, hvor stor den Lyksalighed er, at du lever under din Allernaadigste Kong Christians milde Scepter, at du

75

eier en Juliana Maria, en Frederik, der er en Haabefuld Arving til Thronen, og en Frederik, der er din Talsmand, Skyts-Engel og Velgjører.

Men, mit kiere Fædreneland! staae stille og eftertænk, hvorledes har da nu og dit Forhold været imod Gud og imod det Kongelige Huus i disse tvende afvigte Aar. Lyksalige, og af den Alnoksomme saa høit benaadede Rige! har du og annammet hans utallige Gaver og Velsignelser med et ham velbehageligt Hierte? Eller med andre lige betydende Ord: Har du givet din mageløse Velgjører al den Tilbedelse og Tak, al den Lydighed, Ære og Halleluja, som ham allene, og slet ingen uden ham tilkommer? — Har du ydmyget dig under den vældige Herre Zebaoths Haand? — Har du dernæst og takket, æret, elsket og lydet din dyrebare Konge og de Kongelige Personer, som det tilkommer et velopdraget Barn, at elske og være sine Forældre underdanige.

. . .

Indbyggerne af det faste Land og af Øerne, og I, der haver slaget eders Boepæl op i Skovene, i Fieldene og paa Biergene, rand-

76

sager eders Hierter, adspørger eders Samvittigheder, lader dem tale, lader disse af Forsynet eder saa viselig forundte Tilsynsmænd være Dommere i denne magtpaaliggende Sag. Give Gud (min Siel gjør det til eet af sine vigtigste Ønsker) at Samvittighederne gav alle mine Medborgere et got Skudsmaal, og at alle, uden at blive bestemmede, kunde holde denne skarpe Dommers Randsagelse ud! . . . Men ak! destoværre, der findes alt for mange, som har annammet Velsignelsen, men glemt Velsignelsernes Kilde. . . De har skrevet i Glemmebogen de mangfoldige Velgierninger som Fædrenelandet har den store 17de Januarii at takke. . . De ere blevne lunkne imod Jehovah. De hædrer og priser ikke meere den store Forladelsernes Herre! . . . Og hvor skulde de da takke og elske Monarken og Hans Huus? De ere blevne skiødesløse og har glemt Nødens Tid. De tænker ikke meere paa de vældige Forstyrreere, og paa den Forstyrrelse, hvormed de forstyrrede Kongens Huus, Land og Riger! . . . Ak see! hvor saa mange iblant mine Landsmænd ere tankeløse og takkeløse! De ere sig de Ni Spedalske der mindeligen bad Frelseren at læge dem, men glemte,

77

saasart de vare lægte, at vende om og at give ham eene Æren. . . De ihukommer ikke meere den Angest og de skræksomme Ulykker, af hvilke Kongernes Konge og Gudernes Gud udfriede os paa Frelsnings-Dagen. De haver glemt det altsammen, eller rettere talt, deres stolte og bedragelige Hierte, deres overdrevne Kierlighed til Verden, til Vellyst, til Rigdom og Ære, og til alle disse forfængelige Ting, tillader dem ikke at tænke med Taknemmelighed og med et skiøntsomt Hierte paa den 1700 Januarii, Danmarks hæderlige Beskiermelses-Dag!

Men jeg spørger dem, sømmer det sig vel fornuftige Skabninger at tage sin Rang og Plads langt under de Umælende? En Oxe kiender jo sin Eiermand, og et Asen sin Herres Krybbe, men saa mange af mine Landsmænd, ja jeg siger der med Taarer i Øinene, saa mange af dem kiender ikke Herren; de have Forstand og vil dog ikke betragte; Skiønsomhed og vil ikke overveie; Øine og vil ikke see; Øren og vil ikke høre, og der er ingen Aand i deres Mund. . . Ak, hvilken græsselig Utaknem-

78

melighed, men tillige, hvilket gysefuld Beviis paa deres Haardhed og Hiertets Stivhed! —.

Hvo kan dog uden at grues, ihukomme disse Tanker, og holde følgende Forestillinger ud. Der ere adskillige som nyde Fred og gode Dage, sidder meget trygt under deres Figentræ: det gaaer dem alt efter Ønske, Himmelen, Jorden og Havet velsigner dem, ja den Alnoksomme velsigner dem med hans allerbeste Jordiske Velsignelser, det er: Han giver dem en gudfrygtig, viis og from Øvrighed; de lever under Christians faderlige Regimente; de nyder under vor Allernaadigste Konges milde Scepter den stolteste Rolighed; de forsvares af Ham imod al Vold og Uretfærdighed; handthæves af Ham udi deres Rettigheder; beffyttes af Ham udi deres lovlige Kald; med faae Ord: de nyder dagligen og hvert Øieblik de vældædigste Frugter af de store Ting Jehovahs vældige Arm udrettede paa den 17de Januarii; men de glemme dog Velgjøreren; de legger ikke Vind paa saadan Salighed; de føler ikke i sin fulde Styrke, hvad De skylder Gud; de glemmer at takke

79

Kongen; de ere ja de ere værre endnu end de Umælende! —

Dog ikke nok endnu, at adskillige ikke giver Himlens og Jordens Herre den Ære ham allene tilkommer, men der ere saa gar hist og her nogle faa og enkelte Personer, som fordi de nu ikke kan opnaae deres ugudelige Hensigter, fortryder at den Almægtige sønderknuste Hans Fiender paa den 17de Januarii, Hans Giengieldelses-Dag; de ere mismodige, fordi de, efter deres fæle Sprog, nu omstunder ikke kan gjøre Lykke,

at Guds vældige Arm ødelagde Forstyrrene; — de ere ilde tilfreds og suurseende, at den Bestfinede Konges Villie, og ikke deres Egennytte opfyldes; — de græmme sig, at saavel Juliana Maria, som og Hendes Frederik, Begge Jehovahs Dyrkere og Venner, staaer i Gabet, og gjør, thi Frelseren er sandelig med Dem, deres og heele Helvedes Anslag til intet; — de ere misnøiede, at Fædrenelandet er lykkelig, sikkert, trygt, og at Synd og Laster dagligen derfra forbandes; — de ere fortrædelige, at Plagerne har ophørt, og at Gud paa nye har begyndt at velsigne dig; —

80

de ere saare utaalmodige, at der hersker en saadan velsignet Eenighed udi den Kongelige Familie; —de slaaes med Blusel, at alle deres krogede Omveie, deres listige Paafund og nedrige Renker at skade denne hellige og Gud behagelige Eenighed, slet intet har kundet hielpe dem; — de ere gandske fortvivlende, at Mørkhedens-Fyrste Anamelech, med hvilken de gjøre fælles Sag, intet formaaer, men at de og han lider et Skaar, et Tab, og et Slag efter det andet; — de ærgrer sig, at Juliana og Frederik staae i Pagt med Jehovah, og er følgelig en umuelig Sag for dem at iværksette deres ondskafulde Anslag; — de pines, at der ingen Forandring skeer og at der slet ingen kan ventes; — de fortørnes, at de aldeles intet kan udrette; — de ere, ja de ere modløse over alt dette. . . . Eet bliver da kuns tilbage for dem, og det er og deres sidste Tilflugt, de maae nemlig opfylde Kiøbenhavn med Løgn, de maae udstrøe onde Rygter, de maae (det gjør de og ret mesterligen) gjøre, at Utaknemmelighed, Misnøielse og Uskiønsomhed bliver almindelig iblant Folket. — Og da de af Erfaringen veed, at Kiøbenhavn fra Arilds Tid af langt hellere hører

81

Løgn end Sandhed, og langt hellere onde end gode Tidender, saa opdigte de nu, ved Løgnens Faders Indgivelser, saadanne Løgne, som ikke har den allermindste Sandheds Grund. . . . Hvad siger jeg . . . Sandheds Grund? . . . Jeg er vred, ja jeg er saare fortrydelig, at disse Ord ere langt fra ikke beqvemme at give tilkiende, hvad jeg føler og her burde sige. Nei, disse onde Aander, disse Kiøbenhavns Løgnere udbrede saadanne Løgne, der har ikke engang et Skin af Rimelighed, og langt mindre af Sandhed. — Men uagtet at Taabeligheden og Usandfærdigheden af slige fæle Rygter falder strax i Øine, saa annamme Indbyggere af den kiere Hovedstad dem dog med Fornøielse. Ja, uagtet de blive tusinde og atter tusinde Gange bedragne ved slige Løgne, saa kildrer det dem dog at høre og at troe samme. — Ak! det maae desto værre! vel hede om dem, som Apostelen Paulus siger om hine, fordi de annammede ikke Sandheds Kierlighed, at de maatte blive salige, derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skal troe Løgnen.

82

Men skal den 17de Januarii være og forblive for mine Medborgere en velsignet Dag, og ønsker de længere at nyde, som de hidindtil visselig har, veldædige Frugter af samme; da maae de ikke gjøre sig ubeqvemme til at erkiende og føle Sandheden, det er med andre Ord; de maae hverken med koldt Blod og Ligegyldighed, men ei heller med Utaknemmelighed og Skiødesløshed, og mindre endnu med Græmmelse og Fortrydelse annamme Alfaderens Velsignelser, og den underfulde Frelse, som Han i Dag for tvende Aar sendte dem; men de maae samtligen med Fornemmelser af den fyrrigste Glæde og med hellige Lov-Sange takke Himlens og Jordens Herre; De maae alle ydmyge sig for Ham, og bringe Ham Offere, som kan være Ham til Velbehag.

Saa gjører da mine kiere Landsmænd, som for dum Guds udvalgte Folk gjorde, naar det enten takkede Gud for annammede Velgierninger, eller vilde tilbede sig Herrens Velsignelse,

eller og afbede sig den fortørnede Guds Straffe-Domme. Giører som Israel gjorde, udraaber paa den 17de Ianuarn,

83

som er eders Beskiermelses-Dag, en Forbuds-Dag, helliger en Faste, samler Folket til Guds Huse, helliger en Forsamling, sanker Gamle, samler spæde Børn og dem, som dier Brysterne; en Brudgom gaee ud af sit Kammer, og en Brud af sit Brudehuus; og alle raabe til Herren, og alle siunge med høi Røst Hallelujah! og alle takke den mageløse Jehovah, der har været saa nidkier for vores Land; der med sin hevrende Arm stedte dem bort, som vare imod os; sønderknuste Forræderne; tilintetgjorde deres Anlæg; og reddede os fra Afgrunden og fra den Ødeleggelse, hvorfra sandelig intet Menneske kunde udfrie. . . . O hører dette, I Gamle! mærker derpaa I Ældste! og fatter med Ørene alle Landets Indbyggere! om der er saadant skeet i eders Dage, eller i eders Fædres Dage. Fortæller eders Børn; og eders Børn deres Børn, og deres Børn en anden Slægt alt det, som Herren haver gjort!

Hører og I Jordens Guder iblandt os! Hører dette I Guds Statholdere! Fatter det med Ørene, I der bærer Guds

84

Billede paa eder! og byder at de Store, de Vældige, de Mægtige, de Ældste, de Rige, de Fattige, de Gamle, de Unge, de Stærke, de Svage, og alle Landets Indbyggere ydmyge sig for Kongernes Konge og Gudernes

Gud, for Ham som Eene og Alleene har Magten og Styrken, og Æren og Riget! — Udraaber i Templerne, paa Torvene og paa alle Stræder, at den 17de Januarii skal til evige Tider være en Dag! som skal være Herren allene helliget; en Dag, hvor der skal siunges Fryde-Psalmer, og hvor alt al høitideligen glæde sig; en Dag, hvor der skal ofres Bønner og Forbønner og Taksigelser; en Dag, hvor alt Folket med opløftet Hierte og Røst al sige: "Ære være Gud, der reddede Kongen og Konge-Huset! Ære være den Almægtige, der sonderbrød Læn kerne, som de Ugudelige havde lagt paa det og heele Landet! . . . Ære være Herren! Ære være Gud i det Høje! . . . Lovet være Herskarernes Gud, som er forfærdelig i Sine Helligdomme! Han er Israels Gud. Han er den, der giver dem, som Ham fryg-

85

ter, Kraft og megen Styrke! . . . Lovet været Gud! Lovet være Herren i al Evighed! . . . ,

O Tvilling-Rige tak Herren, thi Han er god, og Hans Miskundhed er evindelig! Siig nu med Israel, at Hans Miskundhed er evindelig! Siig med Hans udvalgte Slægt, at Hans Miskundhed er evindelig! . . . O Oldenborgske Stamme, siig nu med Jakobs Huus, at Herrens Miskundhed er evindelig! Siig med Aarons Huus, at hans Miskundhed er evindelig! Siig nu med alle dem, som frygter Gud, at hans Miskundhed er evindelig! . . . Siunger og med Fryd for Herren! Siunger med Psalter for ham og leger paa Harper for den Hellige i Israel! Taler den gandske Dag om Jehovahs Retfærdighed og om hans Salighed, thi der er ikke Tal derpaa! Lover den Herre Gud, Israels Gud, han som gjør allene underlige Ting! Lover evindelig hans Æres Navn, og al Jorden fyldes med hans Ære.

86

O Land! fryd dig, thi du har stor Ret dertil ved Tilbagekomsten af Beskiermelses Dagen! Byd velkommen den store 17de Januarii! — Hædre altid den velsignede Dag; den Dag, du saa længselfuld begierte, som Jorden i Sommerens Tørke tørster efter Regn. — Vær glad paa denne Dag, om hvilken du saa ydmyg og mindelig havde bedet Himlens og Jordens Herre, at den maatte opgaae! — Vær fuld af Lov, thi Han, den Almægtige, skabte selv Dagen, og gjorde den for dig til en Takke-, ja til en Høitids-Dag! — O skriv da Dagen med uudslettelige Bogstaver i dine Tids-Bøger! Fortæl dine Børn, den Slægt der skal komme, alt hvad den mageløse Gud gjorde paa denne Dag! — Siig dem, at du stod paa Afgrundens Pynt! Siig dem, at det rædsomste Uveir havde raset i dine Pauluner, og at den sorteste Nat havde saaledes formørket din Horizont, at man intet Lys kunde blive vaer. Siig dem, at Jehovæhs Velsignelser vare bortjagede, og at hans Straffedomme vare komne over dig!

87

Sig dem alt dette! — Men kundgiør dem og, hvorledes Opgangen af det Høie besøgte og forløste dig, og hvorledes han, som er barmhiertig, miskundelig og fuld af Naade adspredede Uveiret; bortjagede Natten; bød Dagen at gaae frem, og Skyerne at vige for Solens Glands. . . .

Men gjør det dernæst og til en uryggelig Lov, at den høitidelige 17de Dag udi Aarets første Maaned skal, saa længe Verden staaer, være og forblive hos dig en Gienstand for dine Jubler og dine Hallelujah. — Glem aldrig nogen af den Allerhøiestes Velgierninger, og glem ei heller noget af alt det, der skeede paa din frydefulde Beskiermelses Dag! Tænk aarle, tænk sildig, tænk uafsladelig pan samme, og lad den tillige med alle andre Herrens Velgierninger være en kraftig Drivefieder til at opofre dig gandske og aldeles til Jehovah, saa vil han bønne de alvorlige Bønner, du gjør for Kongen og Konge-Huset, og du vil bestandig blive for ham et velsignet Land, en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Eiendom,

88

som er beredt at forkynde Herrens Dyder og mageløse Barmhjertighed. . . .

O Land! giv Agt paa Herrens Røst! . . . Herrens Bud er: Oplad dine Porte, opløft dem med sine Overdeele, paa det Ærens Konge maae komme ind! Denne Ærens-Konge er Herren stærk og mægtig. Herre Zebaoth er hans Navn. Opløft dine Porte med sine Overdeele, paa det Ærens Konge maae komme ind! Saa vil Han drage ind til dig, velsigne dig og blive ved at velsigne dig med sine allerbeste Velsignelser; — aldrig flytte sin Lysestage fra dig, men Hans Ord skal være dig en Livs-Lugt til Livet, en Lygte for din Fod og et Lys paa din Stie; — gjøre vel imod Zion efter Sin Velbehagelighed og bygge Jerusalems Mure; — være din Hyrde, lade dig ligge i skønne Græsgange, lede dig sagtelligen fil de stilrindende Vande, og føre dig paa Retfærdigheds Veie; — Berede et Bord for dig imod dine Fiender, gjøre dit Hoved feed af Olie, og at dine Bægere flyde over; — Got og Miskundhed skal visselig efterjage dig alle dine Lives Dage; du skal blive i Herrens Huus, annamme Vel-

89

signelse fra Herren og Retfærdighed fra din Saligheds Gud. Sela!

Fat det alvorlige og uryggelige Forsæt, at tiene Herren din Gud, men at tiene Ham af gandske Siel og af gandske Hierte, at vandre i alle hans Veie og at holde hans Bud, Skikke og Rette, og at hænge alleneste ved Ham, thi Han er dit Liv, din Skaber og din Gud, saa vil visselig og de fra Barmhiertighedernes Fader tilbagekomne Velsignelser uafledeligen forblive hos dig, og de vil, thi det kan de eene og allene gjøre, udbrede Lykke og Held, Fred og Rolighed, Sikkerhed og Velstand; — Lyksaliggjøre dine Stæder og Landsbyer; — forleene Fremgang til din Handel og Vandel, til dine Bestræbelser og til alt dit Arbeide; — bringe dig langtfraliggende Verdeners Rigdomme; — gjøre dine Enge frugtbare og dine Agere fulde af Korn; — byde Held over din Skibsfart, over dine Biergverker, Skove og Fiskerier, og velsigne Jorden med dens Indvolde; — standse den fordærvelige Sygdom, der ødelagde alle dine Hiorder; — forjage den sig overalt indsnigende Pestilentse, der dræbte dit mangfoldige

90

Qvæg, og saa ynkelig fordærvede din megen Yngel; — ja Herren den milde Forladelsesnes Gud, vil afvende fra dig alle de Plager, som hidindtil hiemsøgte dig o Land! .

Vil du o Land! aldeles tage vaere paa din Herres Befalinger, og ikke vige derfra hverken til Høire eller Venstre, da vil og Herren, thi Han er Langmodighedens Gud, blive ved at forbarme sig over dig og at lade sit blide Ansigt skinne over dig. Hans vældige Arm skal flaae, beskiæmme, forjage alle dine Fiender Inden- og Udenlands, skiulte eller aabenbare; den skal adsprede, fordrive, ødelegge, tilintetgjøre alle dem, som sætte sig op imod dig; — Herren, den Jakobs Mægtige, skal give dig alle dine Fiender slagne for dit Ansigt: ad een Vei skal de udgaae imod dig, og ad syv Veie skal de flye for dit Ansigt: — Herren vil gjøre meere endnu: Han vil og kalde de gyldne Tider tilbage, vinke ad Frugtbarheden, gjøre dig til et Gosen-Land, og lade sin Naade-Soel opgaae over dig, — Han vil give Lykke til din Flid og Vindskibelighed — god Fremgang til dine Hænders Gierninger, og til al din Handtering og Næring; — følge dig,

91

naar du gaaer ind og naar du gaaer ud; tage Formædelsen fra dig og visse Taarene af dit Ansigt; — byde Velsignelserne at være hos dig i dine Lader, og i alt det du udrækker Din Haand til; — velsigne dit Livs Frugt, og dit Lands Frugt, og dit Fæes Frugt, dine Øxnes Affødning og dit smaae Qvægs megen Angel; — velsigne dig i Staden og velsigne dig paa Marken; — befale at Jorden bønhører Himlen, og Himlen bønhører Jorden; — lade nedkomme tilig og sildig Regn; — fylde dine Loer med Korn og lade Perse-Karrene løbe over med Most og fersk Olie; — Herren, din Forbarmer skal besøge Jorden; og naar Han haver gjort den begierlig, gjøre den meget riig; berede dets Korn, og naar han saaledes har beredt den, vande dens Furer overflødigen; blodgjøre med Regndraaber; velsigne dens Grøde; krone Aaret med sit Gode, klæde Engene med Faar, skiule Dalene med Korn, og alle Herrens Fodspor skal dryppe med Fedme, og heele Landet med alle dets Indbyggere skal raabe af Glæde, tilbede Jehovah, fryde sig for hans Ansigt, og siunge hans store Navn Lov. Sela! Ja alle Jordens Slægter skal see, at du, o Tvilling-Rige,

92

er kaldet efter Herrens Navn, at den stærke Gud Zebaoth er den, som har Udfriet dig af dine Fienders Hænder, og at det er Ham som har herliggjort sig i alle dine Grændser.

See alle disse Velsignelser, og utallig fleere endnu, vil Jehovah, som er alle Velsignelsernes Kilde, lade komme over dig, hvis du vil vandre i hans Veie og være et helligt Folk. Ja et helligt Folk maae du være, thi Herren din Gud er en hellig Gud!

Bortjag Mørkhedens Gierninger hos dig, og hav en fuldkommen Afskye til Synd og Laster, thi de ere alle, de maae nu og hede hvordan de vil, en Vederstyggelighed i den Helliges Øine: -- Fordriv alle Laster, og det ikke een reneste undtagen: Fordriv og den hos dig endnu for meget yndede Last, og som destoværre af mange neppe derfor ansees, men de kalder den blot en Svaghed, en lille Ufuldkommenhed, som det skrøbelige Menneske let kan begaae, eller for at tale gandske og aldeles udi deres fæle Sprog, de kalder den en Galanterie, en god Levemaade, en vedtagende almindelig Skik, en Vei

93

at behage, at opnaae sine Hensigter, og at gjøre Lykke med i denne Verden . . . Jeg pæger, ja jeg pæger paa dig, Horerie! du vore Tidens Fordærvelse! gode Sæders Ødeleggere! Menneskelighedens Skiendsel! Pestilents, der sniger sig ind om Natten! Ukrud der qvæler den gode Sæd! Et tveeegget Sværd, der myrder alt! Fiende, der legger hartad uopløselige Lænker paa Mennesket! Smigrende, men dræbende Slange! Velsmagende, men siden ødeleggende Gift! Ild som aldrig siger: det er nok! O bortjag Horeriet af dine Grændser, paa det at dette Misfoster og Staternes Forstyrre ikke tilsidst myrder Dig! Luk Dørene, Portene og Veie til for denne grumme Fiende: Rust og bevæbne Dig tapper imod dette græsselige Uhyre: Lad de retfærdige Straffe som baade de guddommelige og de Menneskelige Love paalegger den, i deres fulde Styrke over den haandthæves: Leg den ingen Puder under Armene, men driv den bort fra Dig og det til sit rette Hiem, nemlig til Mørkheden og Helvedet: Brug endelig al Diin Myndighed, Klogskab og Forsigtighed, at

denne dræbende Slange ikke trænger sig

94

ind igien, og paa nye bortjager Jehovæhs Velsignelser fra Dig o Land!

Stod ligeledes Hoerkoner og Hoerkarle bort fra Dig, thi de ere og Naturens Misfostere, og Guds og Menneskenes Fiender. See dem an, som deres Slægts Skiendsel; Giv dem intet Sted i Dine Selskaber; Viis allevegne Foragt og Væmmelse imod dem; Giv dem deres Fortienesters Løn; Lad dem faae, hvad deres Forræderie imod Gud og imod Menneskene saa billig tilkommer: Lad den Meeneed og det Bedragene, hvormed de bedrager den heele Verden, igien komme paa deres Hoveder, og de skrækkelige Fortrædeligheder de anretter, nedfare paa deres Hoved-Isse: Det er, lad al Verdens Forasmædelse, Spot, Vrede, Trængsel, Angest, Unaade, Væmmelse og Modbydelighed, samt alle guddommelige og menneskelige Straffe følge dem paa alle deres Fodspor; og saa brændemærket paa deres Pander, som slige Misdædere saa heiligen fortiene, vil de om ikke for Guds Skyld, saa dog for deres egen Ære, Lykke og Sikkerheds Skyld, i Fremtiden

95

tage sig vaere, at fornærme Guds og Menneskenes Befalinger, og at blive Aarsag, ikke alleneste til hele Slægters og Familiens Undergang, men og til din Ødeleggelse o Land!

Tag nøie, tag meget nøie vaere, at det deilige, yndige, men og tillige skrøbeligste Kiøn ikke forfølges hos Dig: Taal derfor aldrig, at glubende Ulve, trædske Slanger, listige og smigrende Ræve maae staae paa Torve, Stræder og Veie, og kaste deres Garn ud, for at stiale Jomfruernes Dyd og at rane dem deres Uskyldighed; eller med andre Ord: Taal aldrig, at man berøver dem deres største Klenodie, deres allerdeiligste Prydelse, og Kronen, der smykker deres Hoveder: — Lad dem ei heller see og høre Forargelser! Det er: Forband aldeles af Dine Selskaber al naragtig Snak, uanstændig Skiæmt, Gøglerier og tvetydige Talemaader og Gebærder, saa at alt dette ikke meere besmitter deres Sæder, og ei heller bliver dem til et Tynder, der fænger den i dem boende Ild. — O yndige Slægt, hvor lyksalig vil du ikke blive!

96

Bluefærdigheden du annammede af din Skaber, og hvilken du, om jeg saa maae udtrykke mig, besidder til Arv og Eiendom, vil forblive den lyksaligste Brystværn for dig; og den, tillige med den dig medfødte Sagtmodighed, Ømhed og Frygtagtighed, de ere eene Stand at lade dig naae den høieste Grad af Fuldkommenhed; at give dig en indtagende Undighed; at meddeele din Naturs Deilighed en ubeskrivelig Behagelighed; at forlene dig en sand Skiønhed, en Skiønhed, som i Sommerens Heede ikke visner, men bliver liflig endnu, endskiønt Løvet falder af; og endelig er det og just disse omtalte Egenskaber, der eene kan lyksaliggjøre dig, eene ophøie hos dig din store Skabers mangfoldige Fuldkommenheder, og saa gar aftrykke Sit Billede i dig. — Det være dig ret magtpaaliggende at bevare disse Egenskaber hos dig, og at gjøre dem behagelige for Gud og Menneskene. Og

saaledes opdragen i Herrens Kundskab og Frygt, og bekiendt med dig selv og med dine mangfoldige Pligter, kan du og med Nidkierhed opfylde alt det Vigtige, det Nyttige, hvorfor Skaberen satte dig i Ver-

97

den; og da kan det ligeledes være dig en saare let Sag, at gjøre Mændene yndige, behagelige, milde og omgiengelige, og formilde deres Sæders Strængthed, og du derimod vil lære af Mændene utrættelig Flid, Bestandighed, uforfærdet Mod og mandig Dyd; og see! alt dette vil tilveiebringe, dig den Allerhøjestes Velsignelse, o Land!

Men lad de unge Karle og Drengene ikke mindre være en Gienstand for Din Opmerksomhed. De fortienet det visselig og: Thi det er just dem, der engang i Tiden skal blive dine Præster, dine Helte, dine Øverster, dine Vældige, dine Dommere, dine Statsmænd, dine Ældste: — O hvor meget kommer det ikke derpaa an, at unge Træer, der skal bære gode og velmagende Frugter, vogtes for Forraadnelsen, og at hverken Dyr eller giftige Insekter nærme sig til dem! Det være dig derfor uendelig vigtigt, at Onde, Ugudelige, Hyklere, Letsindige, Løgnere, og slige fæle Dyr, ikke med deres dræbende Gift befænge dine unge Træer, og dine kostbare Planter. Lad disse Forrædere ikke rane dem deres Uskyldig-

98

hed: — Men lad ei heller Vellystens Gift fortære deres Kraft, thi den har Forraadnelsen i sit Følgeskab; den gjør dem uduelige til Forretningerne; føder og bliver Kilden til alle Laster; læses af Øinene; staaer præntet paa Panden; gjør dem foragtet for heele Verden; bringer dem i Almindelighed til Bettel-Staven; gjør dem gamle for Tiden; saa at en ung Mand paa 30 Aar bliver til et graat Hoved; ja denne rædsomme Last fordærver for dem baade Siel og Legeme i Helvede. — Dumhedens, Dovenskabens, Vankundighedens og

Forfængelighedens Aand byde ikke heller over dem, thi de frembringer ligeledes Tusinde og atter Tusinde Ulykker, de gjør dem til udygtige Borgere, til Borgere, der ere Staten til Byrde ja til en stor Ulykke; — For alting opdrag disse Herrens Planter i hans Frygt og saliggjørende Lærdom. Tilig, tilig i deres Ungdoms Dage lær dem at tænke paa deres Skaber, thi Herrens Frygt er Viidsoms Begyndelse og Livets Kilde, og at vige fra det Onde er Forstand. Hvo som frygter Herren, ham skal det gaae vel pag det sidste, og skal finde Maade. Frygt da Herren og forlad dig paa ham, saa vil

99

ren evindelig ikke foragte eller forlade dig, men du skal stedse finde Naade for hans Ansigt, o Land!

Taal for alting ikke Fritænkeren og Religions Spotteren hos dig; See dem an, thi de ere det virkeligen, som glubende Ulve og rasende Tigre, der ønsker det heele menneskelige Kiøns Undergang, og af alle Kræfter arbejder derpaa: Leg Tømme og Bidsel paa dem, som af det Menneskelige Kiøn blot haver Skikkelsen og Navnet, men ere i det øvrige som Heste og Muler, der ikke har Forstand og hvis Mund man maae tvinge: Med al muelig Fliid, med Langmodighed, Kierlighed og Omhue vand og beskier disse raadne Træer, grav og møg derom, spar intet paa dem, og lad dem staae en Tid lang, maaskee de kunde blive friske, maaskee de kunde bringe endnu Omvendelses Frugter; men naar hverken Exempler eller Underviisninger, eller Formaninger, eller Trusler, eller Bønner og Forbønner hielper, da hug dem af, hvorfor skal de skade dig o Land!

100

Kom Sabbatens Dag ihu, at hellige den! Lad den være ret en Hvile-Dag for dig! En Dag der hører Herren allene til, og som er Herrens Helligheds Hvile!— gjør den dog ikke til din Besøgelses-Dag, men ei heller til dit Spils og Giestebuds-Dag! Anvend ikke Dagen til Forfængeligheder! Brug ikke Tiden til verdslig Lyst! — Den være hos dig og udi alle dine Grændser ret en Sabbat for Herren din Gud, paa hvilken du ingen Gierning gjør, hverken du eller din Søn, eller din Daatter, din Svend eller din Pige, eller dit Bæst, eller din Fremmede, som er i dine Porte. — Men dersom du ikke hører Herren, til at hellige Sabbatens Dag, til at ikke bære Byrde, og indgaae igiennem Portene om Sabbatens Dag, da vil han lade antænde en Ild, og den skal ikke udslukkes, den skal fortære dig o Land!

Hold evindelig i megen stor Ære dine Forfædres veldædige Stiftelser, saa vel for udlevede Mænd, som og for Enker, Syge, Faderløse og Umyndige. Altid, det er, saa længe Verden staaer, lad dem være Helligdomme for dig. Leg firere til. Hav et vaaget

_ K

101

Øie over dem, som der ere, saa at de hverken aabenbare eller uformerkt lider den ringeste Fornærmelse, Skaar eller Tab, saa at den nidkiere Guds Vrede aldrig komme over dig o Land!

Sørg, ja gjør det til din hellige Pligt at forsyne de Fattige med Brød og Arbeide! — Ihukom stedse, at de Fattige ere ikke alleneste Statens Lemmer, men langt meere endnu den Herres Jesu Christi Lemmer. — Forhold Arbeideren ikke sin Løn! Lad deres Suk og megen Raab ikke komme ind for den Herre Zebaoths Øren! Saa vil han og igien formeere dig, samle dig, og med megen Naade og usigelig Miskundhed forbarme sig over dig o Land!

Saa hold da alt dette o Land! og adlyd alle Herrens Befalinger! Vogt dig vel, at du ikke overtræder en eeneste af dem, thi see! Dommeren staaer for Dørren; Regnskabs Timen ventes dagligen; Døden og Evigheden er vis; Herrens Tilkommelse er nær. — Vær Herren lydige, men vær og for Herrens Skyld al menneskelig Forordning un-

102

derdanig, være sig en Konge, som den ypperste, eller Befalingsmænd, som de der sendes af Ham til Hevn over Misdædere, men dem til Lov som gjøre Got. Ær alle! elsk Broderskabet! frygt Gud! Ær Kongen! Giv Kongen det Kongens er og Gud det Guds er! saa skal, om Biergene end vige og Høiene bevæges, Jehovahs Miskundhed ikke vige fra dig og Hans Freds Pagt ikke bevæges, siger Herren, din Forbarmer, til dig o Land!

Gier dig nu rede, o Tvilling-Rige! gjør dig rede, o Guds Israel, og gjør i Jesu Christi Navn Bønner og Forbønner for Kongen og Kongens Huns.

„Herren byder dig; Han besværer og formaner dig: Først og for alting gjør ydmygelige Begieringer, Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker, for Konger og alle dem, som ere ypperlige, at de maae leve et roligt og stille Levnet i al Gudfrygtighed og Ærbarhed, thi dette er got og behageligt for Gud vor Frelsere.“

Saa Jehovah!

103

Herren, den store Gud i Israel, den Jakobs Mægtige, Himmelens og Jordens Regent, som eene hersker over alle Kongeriger, Han befæste Dig, vor Dyrebare Christian, paa Thronen, Du annammede af Ham ! . . . Gud, som er en velgiørende Gud, legge Majestæt og Hæder paa Dig, som er Hans Tiener og Statholder! Hans Varetægt være som en gloende Muur omkring Dig! Hans Arm opholde Dig og give Dig Magt og Styrke og Ære!... Gud give Dig, o Konge! sine Domme og sin Retfærdighed, saa Du kan dømme Folket med Retfærdighed og de Elendige med Dom! Han slippe Dig ikke! Han forlade Dig ikke! Hans hellige Engle ledsage Dig, naar Du gaaer ind og naar Du gaaer ud! Hans Viisdom regiere Dig i alle Dine Kongelige Forretninger, saa at under Din Regiering maae blomstre Fred og Hellighed, Gudsfrygt og Miskundhed og alle christelige Dyder! . . . Langmodighedens Gud hælde sit Hierte til Dit, og sette Dig som et Indsegl paa sin Arm, og som en Signete-Ring paa sin høire Haand! Hans

104

Maade og Barmhertighed følge Dig alle Dine Lives Dage! Hans Kundskab oplyse altid Din Siel! Hans Ord være en Lygte for Din Fod og et Lys paa Din Stie! Han stadfæste Din Sæd evindeligen, og bygge Din Throne fra Slægt til Slægt! . . . Den Jakobs Mægtige sønderstøde alle Dine Fiender, og blæse bort fra Dit Ansigt alle dem, som vil Dig ilde, o Konge! Han lade dem henflyde som Vand! Han gjøre Ende paa dem i Hastighed, saa de skulle vide, at Jehovah er med Dig! Han frelse Dig med sin høire Haand! Bortskylle alle Dine Modstandere; tilstæde ikke, at de skade Dig, men støde dem ned i Fordærvsens Grav, saa at alle skal see, at Du er Guds Salvende, og at Du er tegnet i hans Hænder! . . . Den milde Forladelsesnes Gud, som gjorde den 17de Januarii til Din hæderlige Beskiærmelses-Dag annamme i Dag og altid Din Lov og Dit Takoffer derfor, og have bestandig sin Velbehag i dem!

Himlens og Jordens Gud haver gjort store Ting imod Dig, min Konge og min Herre! Han har viist, at Han elsker Dig

105

som en Fader kan elske sit Barn! . . . O Christian! føel den store Lyksalighed at være elsket af Din Overherre, og da vil Du og Dit Folk være lykkelig! Glem aldrig nogen af hans Velgiæringer! Opofre Dig Ham gandske og aldeles til Eiendom og til et Ham helligt Offer! . . . Tak, Tak den Allerhøieste af gandske Hierte! Staae op og fornye daglig, fornye og paa den 17de Januarii, som Herren har gjort til en Høitid for Dig og Dine Riger, Dine engang for mange Vidner ved Herrens Alter hæderlig svorne Løfter! Forpligt Dig for Gud, som gjør alting levende, og for Christo Jesu, som vidnede den gode Bekiendelse for Pontius Pilatus, at Du vil holde Budet ubesmittet, ustraffeligt indtil vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse! og disse Dine hellige Løfter, Din Tak og Lydighed, forenede med Din Frelseres Bøn og Forsonings-Offer, udi hvilken Jehovah har al sin Velbehag, tillige med Enkernes, Faderløses, de Troendes, og det triumpherende Zions Forbøn vil tilveiebringe Christian! Lykke og Held, Naade og Fred, Glæde, Velsignelse og evig Salighed lover

106

Dig og Dit Huus, over Dit Folk og Land! Ja de vil, naar Du indtil de allersildigste Tider har været vores Fader, Ven og Velgiører, geleide Dig til Evigheds Bredde og møde Dig for Guds Domstoel, hvor Du, liig den allerringeste af dine Undersaatter, skal fremstilles for at aflegge Regnskab over Din førte Huusholdning. . . . Paa denne Din store Regnskabs-Dag vil alle de, som her har været syge, træde frem og sige: Gud! Dommer! Christian øste Olie i vore Saar, og med lindrende Balsom lægede vor Piine, vær Du nu igien hans Læge! . . . Enkerne: Han trøstede os i vor Jammer, Han lættede vore Byrder, Forbarmer, vær igien Hans Trøster! . . . De som her vare fattige: Han spiste, klædte, glædede og vederqvægede os: vederqvæg Ham nu igien! ... De fordum Elendige: Han var vor store Velgiører, Han formindskede vore Smerter, og tørrede Taarerne af vore Øine, store Gud vær igien Hans Belønner; giv Ham din Fred! . . . Hiine for Dyden, for den retfærdige Sag og for Guds Skyld foragtede: Christian forskaffede os Ret og fremmede Dom og

107

Retfærdighed, lad Ham vederfares Lov af Dig! . . . De Umyndige: Han underrettede os om Veien til Salighed, lad Ham og see Din Salighed! . . . De som her sad i Mørket: Han tændte Lyset for os, lad Ham skinne som et Himmel Lys. . . . De som for Giæld vare fængslede: Han betalte Gielden og forlod os Skylden, Herre! Herre! forlad Ham igien Hans Skyld! ... De Faderløse: Han var vor Jordiske Pleie-Fader; Himmelske Fader, vær du nu igien Hans Fader! Han sørgede for vore Siæle og Legemer, gjør Ham igien til din udvalgte Eiendom! . . . Ja, Konge! tusinde, og atter tusinde af de Børn, den Almægtige havde fordum anbetret Din Pleie, og som vare Dine Undersaatter, men nu ere kronede og herliggjorte Borgere i Guds Stad, de vil paa hiin Dag træde frem og sige: Gud, Din Tiener og fordum Statholder Christian var vor Fader, Ven og Velgiører, for Lammets Skyld, for din Søns Jesu Christi Skyld vær Ham naadig, gak ikke til Doms med Ham, men vær

108

Hans megen store Løn! . . . Og da vil Dommeren staae op og sige: Vel Du gode og troe Tiener, Du haver været troe over lidet, jeg vil sætte Dig over meget; Gak ind! . . . Gak ind til Din Herres Glæde!

Den hellige Gud i Israel, den Jakobs Mægtige, den mageløse Forbarmer være med Dig, Benaadede iblandt Qvinderne, Elskelige Dronning Juliana Maria! . . . Opgangen af det Høie besøge Dig! Herrens Herlighed skinne over Dig! Himlens og Jordens Gud velsigne Dig! . . . Det Danske og Norske Zion takker ydmygeligen Jehovah, der har gjort saa store Ting imod Dig! Det tilbeder Ham, der brugte Dig til Sit Redskab at glæde det sorigfulde Zion, og at ophielpe det undertrykte Fædreneland! Majestæt, Ære, og Tilbedelse, Lov, og Priis være Herren i al Evighed! . . . Men Tak være og Dig store Juliana Maria! at Dig ynkedes over vor Elendighed, og at Du tog Deel

109

i vor Bedrøvelse, ligesom den ømmeste Moder føler sine Børns Smerter. Tak være Dig, at Du lydede Din Herre, da Han for tvende Aar siden gav Dig Befaling, at sønderstøde Voldsmændene! Tak være Dig, at Du fulgte Din Overherre, da Han viiste Dig Veien, Du skulde gaae, og at Du tillige med Din Eneste Søn gik Dine Fiender i Møde i den Herre Zebaoths Navn! Tak være Dig, velsignede Dronning! Alt hvad Dansk, hvad Norsk er, takker og velsigner Dig i Dag, og vil for Lammets Throne endnu gjøre det!

Jehovah, al Lyksaligheds og Velsignelsernes Kilde, velsigne Dig, Hans udvalgte Nedskab, for denne priisværdige Gierning, for alle Dine andre veldædige Handlinger og ret Kongelige Dyder! Han glæde Dig efter de Dage Han har bedrøvet Dig! Han give Dig fremdeles Prydelse for Aske, Glædens-Olie for Sorg, og et kostbar Smykke for en sorigfuld Aand! . . . Den vældige Herre, Hærskarernes Herre, der beskiemmede styr-

110

tede og adspredte alle dem, der vilde opsluge Dig, gjøre fremdeles saa imod dem, der vil opsluge Dig! Han slaae til Jorden alle, som glæde sig ved Din Ulykke, saa at de ikke mere reise sig! Han klædte med Skam og Skiendsel alle dem, der ere saa formastelige at lyve paa Dig, og saa forvovne at ophøie sig imod Dig! Han udfrie Dig stedse fra de onde Mennesker, der skærpe deres Tunge som en Slange, og under hvis Læber er Øglers Forgift. Ak see! hvor de Ugudelige lure efter Din Siel, de holde sig tilsammen, de grunde den gandske Dag paa allehaande Sviig, for at skade. Dig, skjønt der er ikke Overtrædelse hos Dig; de udgyde meget af deres Mund, derer et Sværd paa deres Læber; de løbe og berede sig imod Dig, skjønt der er ikke Misgierning hos Dig; Herre! vaag op, og udryd disse Falske og Blodgierrige for deres Munds Synd, for deres Læbers Ord; Grib dem i deres Hofmodighed, og for Forbandelse og Løgn, som de fortælle, lad dem vanke ustadige hid og did ved din Magt, og lad dem nedfare, Herre vor Skiold! Men Juliana Maria, Guds Veninde! syng

111

Du om Herrens Styrke; ja syng med Fryd om Hans Miskundhed om Morgenens, thi Han er og vil forblive Din Ophøielse og Din Tilflugt paa Nødens-Dag. Den Almægtige, der eene kan gjøre det, o uskyldige Dronning! hiemsøge og adspredte, som Hans vældige Arm gjorde i det nyelig afvigte Aar, alle Basilisker, der vil stikke Dig, alle Slanger, der vil skade Dig, alle onde Mennesker, der lyve paa Dig, alle Dievelens Redskaber, der vil opsluge Dig, alle Beelzebuls Aander, som ere imod Dig, fordi Du er iblant Qvinderne Herrens Benaadede.

Juliana Maria, Herrens Tienerinde, høst selv iblandt os, thi Du har den allerstørste Ret dertil, indtil de allersildigste Tider tusinde og atter tusinde Frugter, og veldædige Følger af Din 17de Januarii christelige, ædelmodige, og Gud og Menneskene behagelige Gierning! . . . Din Gud og Skaber, som Du lover syv Gange om Dagen, og saavel i Løn-Kammeret, som og for al Verden med et oprigtigt Hierte dyrker og Meder, være igien Din

112

Skiold paa Din Nøds Dag, Han hielpe Dig i al velbeleilig Lid, lade Sit Ansigtets Lys skinne over Dig, gjøre Dit Hierte glad, udruste Dig med nye Kraft, forlade Dig alle Dine Synder, helbrede alle Dine Smerter, læge alle Dine Sygdomme; bortjage alle Dine Bekymringer, igienløse Dit Liv fra Fordærvelsen, krone Dig med Miskundhed og Barmhiertigheder, bevare Dig paa alle Dine Veie, gjøre Dine Dage mange, saa at de skal være fulde af Hans Velsignelser, og at Du hver Morgen maae blive ung igien, som Ørnen. Thi saa høit Himmelen er over Jorden, skal Herrens Miskundhed være mægtig over Dig, Juilaua Maria, som frygter Ham. . .

Ja Han, som er Alpha og Omega, Begyndelse og Ende, Han vil visseligen lade alle disse Velsignelser komme over Dig: Han vil gjøre det altsammen; Men Han vil og gjøre meere endnu. ... Han, der har sat Dig paa Thronen og trykt Sit Billede paa Dig, Han vil fremdeles stadfæste Din Throne, bevare sit Billede i Dig, og lade alletider Dit Navn være en kostelig

113

Balsom for os! . . . Men Herren vil gjøre meere endnu. Han vil og lyksaliggjøre, velsigne og belønne Dig med Kongens aandelige og timelige Lyksaligheder, med Zions Bygning, Glæde og Befæstelse, med Danmarks og Norges Flor, med Undersåtternes Kierlighed, med Dine Fienders Omvendelse og evige Salighed, hvorom Du dagligen paakalder Herren, Din Gud! ... Han vil gjøre mere endnu: Din Frederik skal og være lykkelig. Han, der er Dit Livs-Frugt og Dyds Belønning, Din Eeneste Søn og Din største jordiske Gave af den Almægtige. Han, der er Dit aftrykte Billede, Alfaders Dyrkere og Dydens Elskere, Han, Han skal være lykkelig. Frederik skal til evige Tider være og forblive Guds Jedidia! ... Herren vil gjøre det; Men han vil gjøre meere endnu. Snart, snart skal Du o Juliana, omfavne den Datter, Du med saa megen Længsel venter! . . . snart, snart skal Du kalde Hende med det søde og høitidelige Datter-Navn! Hun skal ligne Dig, ja Hun skal være Dit eget Billede, blive saa kydisk en Gemalinde, saa kierlig en Ægte-

114

fælle, saa øm en Moder, saa trofast en Veninde, og for de Danske og Norske saa stor en Velsignelse og Velbehag, som Du nu i 21 samfulde Aar har været for Tvilling-Riget! . . . Herren vil gjøre meere endnu! Du skal og see Dine Børne-Børn, og de skal gaae ud og ind hos Dig, og Din Velsignelse over Dem skal være som Dug paa Hermon, som den Dug der nedfalder paa Zions Bierge. . . . Herren vil gjøre det altsammen. Men Han vil gjøre meere endnu: Juliana Maria, Herrens Tienerinde skal og see paa Herrens Salighed. De skal komme til Zions Bierg, og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem, og tit Englernes mange Tusinde, til de Førstefødtes Forsamling og Meenighed, og til Gud, som er alles Dommer, og til det nye Testaments Midlere Jesum og til Bestænkelsens Blod. . . Du skal, naar Du haver stridet den gode Strid, fuldkommet Løbet, og bevaret Troen, annamme for denne forgiengelige Krone Herlighedens uforvisnelige Krone, og med de Tusinde gange Tusinde, og med Din til sin Herlighed allerede ind-

115

gangne Frederik, staae for Lammets Throne, og med Hannem sige: Her ere vi, o Gud! og de Børn du havde givet os.

Den Hellige i Israel være med Dig Du Christians Søn og retmæssige Arving til Hans Throne! . . . Herren bevare Dig o Frederik, Du Tvilling-Rigets tilkommende Behersker! Tag til, Du som er bestemt at være i Tiden Guds Statholder, tag til og bliv stærk i Aanden! Lær tilig at kiende Din Skaber! Tænk paa ham i Dine Ungdoms-Dage, og for de Dage og Aar komme, om hvilke det heder: de behage mig ikke. . . . Jehovah har kaldet Dig at herske engang over Danmark og Norge, og at være den Ypperste iblandt Dine Brødre. O lær da aarle at lyde Din Overherre, at holde hans Befalinger, og at erkiende, hvor uomgængelig nødvendigt det er for Jordens Guder, at de selv ærer den himmelske Religion, og stedse iverksetter hvad den byder; da vil Du, dyrebare Fyrste! og annamme Viisdom at gjøre de kommende Slægter lykkelige..... Da vil Du, haar Du saa-

116

ledes først haver lært at tiene Gud i Aand

og Sandhed, at regiøre Dig selv, og at overvinde Dit Hierte, og kunde regiøre over os og gjøre os lykkelige, som Dine priisværdige Forfædre have gjort.

O Almægtige! de som vander, de som planter ere aldeles intet, men alting beroer paa Din Vært. Byd da, vi bede dig saa saare, din Velsignelse og Vært over vores elskelige Kronprintses Opdragelse! . Herrens Viisdoms og Forstands Aand komme over de gudfrygtige Mænd og redelige Danske, i hvis Hænder Kongen har anbetruet sin eeneste Søn og Arvingen til sin Throne. O at det maatte lykkes dem at udrette, hvad dig behager, du Allerhøieste i Israel, og hvad der kan tiene til dit Zions Glæde, til Kongens Gavn, Rigernes Beste, og Millioner Menneskers Velfærd!

Herren bevare Dig, o Frederik, at Du aldrig i Dine Dage faae letsindige eller ugudelige Mennesker omkring Din hellige Person! . . . Den Jakobs Gud

117

slaae en fast Vold omkring Dig, paa det Du aldrig maae indsue Fritænkernes Gift! . . . Den Hellige være Din Beskiærmelse, paa det Du aldrig maae befænges af Lasternes og Hykleries Suurdey! . . . Og naar din Fader engang skal gaae alt Kiøds Vei . . . o kiere Herre Gud lad vore Børne-Børn først opleve det! . . . naar Din Fader engang gaaer alt Kiøds Vei, da vær frimodig, Frederik, vær stærk! Tag vaere paa Herrens Din Guds Varetægt, at vandre i hans Veie, at holde hans Skikke, hans Bud og hans Rette, og hans Vidnesbyrd efter det, som er skrevet og anbefalet, at Du kan handle klogeligen i alt det Du gjør, og i alt det Du vender Dig til. Da vil han stadfæste sit Ord og alt som han har talet. Du skal være Herrens, og Herren skal evindeligen være Din. . . . At at Dine Sønner, o Frederik, maatte endnu i tusinde Leed arve den Danske Throne!

Den Hellige, Hellige, Hellige Gud i Israel være med Dig, Elskelige Fre-

118

derik, Du Guds Jedidia! . . . Den Mægtige Jakobs Herre klæde Dig med Salighed! Gudernes Gud, og Kongernes Konge bevare Din Ind- og Udgang iblandt os! . . . Alt hvad Aande har bøier Hierker og Knæ for Alfaderens Throne, og takker Langmodighedens Gud, den mage løse Forbarmer, der i sin Miskundhed har skienket os i Dig, o Frederik! en Fyrste, der liig David, er en Fyrste efter Hans eget Hierte. . . Zion, den evangeliske Kirke, ihukommer dagligen denne store Velgierning, den gjør sine Pligter, den siunger iverfulde Lovsange til Jehovah, som er Herre over Zion og som boer udi Helligdommene. Den roeser Hans ubegribelige Godhed og urandsagelige Viisdom. Den takker, priser og tilbeder for Hans Fødders Fodskammel. Den gaaer ind i Hans Boliger og taler hele Dagen om Hans Velgierninger, skjønt den ikke kan tælle dem, thi de ere fleere end Sand. . . O at Zions Tak maatte være for den hellige Gud en liflig Røgelse og en sød Lugt!... O at den stridende Kirkes Bønner og Forbønner, som den gjør for Guds Salvedes

119

Broder, maatte trænge igiennem Skyerne til Alfaders Bolig, og for den Eenbaarnes Jesu Christi Skyld komme tilbage med Bønhørelse.

Jehovah velsigne dig o fromme Fyrste! Libanons Herlighed komme til Dig! Carmels og Sarons Prydelse smykke Dig! Herrens Herlighed vor Guds Prydelse smykke Dig. . . Herren holde Dig i sine Arme som Ephraim, som sin Kierligheds Søn! Han forblive fremdeles Din Ungdoms Ledere, men Han blive og Din Manddoms Styrke, Din Alderdoms Styttte og Dine graae Haars Vederqvægelse! . . . Din i sin Herlighed allerede indgangne Faders Velsignelse, som Han velsignede Dig med kort førend Han nedlagde sin jordiske Krone for at modtage den uforgiengelige, hvile over Dig. Juliana Marias Bønner og Velsignelser, Din tilkommende Gemahlinde og Dit heele Husets Bønner, Kirkens, Landets og alle Troendes Forbønner og Velsignelser komme over Dig og følge Dig i alle Dine Livets Dage! ... I det Sted Du var forladt,

120

da skal Du sættes til en evig Herlighed, til Fryd fra Slægt til Slægt! Du skal fornemme, at Herren er Din Frelser og Din Gienløser Jakobs Mægtige! . . . O Frederik! den Allerhøieste være Din Gud og Fader! Han opholde, befæste og forsvare Dig paa det høie Trin, Han selv satte Dig! Pagtens Engel besøge Dig der, og med sin almægtige Arm forsvare og udføre fremdeeles sin egen Gierning! Vox, af Herren benaadede Fyrste, vox i denne Din Høihed, som Cedertræet paa Libanon! Udbred Dine Vinger som Palme træet! Grøn som et Laurbærtræ! Blomstre som en Rose i Saron! Vær yndig, vær deilig som en Lilie i Dalen! Vær som et Guds Bierg! Staae fast som en Eeg i Basan! Staae uomstødelig som en Klippe! Vær modig som en ung Løve! Vær uforfærdet som en Kiempe! Udrust Dig som en Helt, og liid i alle Ting som en god Jesu Christi Stridsmand! . . . Herren lade sit Ansigtets Lys skinne over Dig, o Frederik! Libanons Herlighed komme til Dig! Carmels og Sarons Pry-

121

delse smykke Dig! ja Du skal see Herrens Herlighed, vor Guds Prydelse!

Den Alvidende, som randsager alle Ting og igiennemtrænger alle Mørkheder, Han veed det og, at de Ugudelige tænke onde Ting i Hiertet imod Dig, Eiegode Fyrste! De holde sig tilsammen den gandske Dag, for at føre Krig imod Dig. Fortrædelige Mænd tænker at bortstøde Dine Trin, som ere dog saa velsignede for Kirken og Rigerne. De Hofmodige skiule Strikkerne, udstrække Garnet og sette Snarer for Dig. Øgle-Unger vil yde Dig fra det Sted, Du staaer. Menneskelighedens Fiender digte Løgn paa Dig, og fordømme uskyldigt Blod. Guds Fiender ere imod Din retfærdige Siel. Helvede er imod Dig. . . Men, Frederik, frygt ikke, vær frimodig, vær en Mand! Herren, Herren er Din Saligheds Styrke! Herren igienløfte Dig! Han kaldte Dig ved sit Navn, Du er Hans! Naar Du gaaer igennem Vandene, da vil Han være hos Dig, og igiennem Floderne, da skal de ikke overskylle Dig. Naar Du

122

gaaer igiennem Ilden, skal Du ikke brændes og Luen ikke fortære Dig; Thi Herren er Din Gud, Israels Hellige Din Frelser! Han vil visseligen ikke give de Ugudelige deres Begieringer, og deres Skalkhed skal ikke faae Fremgang, de maatte ophøre sig deraf. Han skal ryste Gløder over dem, lade dem falde ned i Ilden, i dybe Graver, saa de ikke kan opreise sig igjen. Han vil lade deres Uret komme tilbage over dem, og udrydde dem for deres Ondskab. Ja Herren, den forfærdelige Hævner over de Ugudelige, skal udrydde alle Sine Fiender. Men over Dig, o Herrens Tiener, over Dig o Frederik! skal opgaae Herrens Herlighed. Libanons Herlighed skal komme til Dig. Carmels og Sarons Prydelse skal smykke Dig; ja Du skal see Herrens Herlighed, vor Guds Prydelse.

Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud byde Naade, Fred og Salighed over Dig, o Frederik, som er Hans Udvalgte og

123

Elskelige! . . . Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud byde aandelige og timelige Velsignelser over Din tilkommende Gemalinde! Han være for Hende en vældig Beskyttelse og fast Styrke. Han være for Hende en Beskiermelse for Hede og en Beskiermelse for Middag, en Bevarelse for Anstød og Hielp for Fald, som ophøjer Hendes Siel og oplyser Øine, som giver Lægedom, Liv og Velsignelse. . . . Herskarernes Herre udsende Sine Engle, der staaer for Hans Throne, der seer Hans Ansigt og udretter alle Hans Befalinger, for at berede Hende Veien til Dig og os, og at tage nøie vare paa Hende, saa Hun ikke maae støde Sin Fod paa nogen Steen! Den Almægtige bringe Hende snart til Dig og os, og lade Hendes Nærværelse snart henrykke Dit og vore Hiertet, snart glæde Dine og vore Øine, snart opfylde Din og vore Munde med Hallelujah! snart lade Dine og vore Takke- og Fryde-Skriig trænge igiennem Skyerne op til Alfaders Bolig! O at Hun, der har samme Navn som

124

Du, maatte og have et Hierte som Dit! O at Hun, den Velsignede, som vi med saa stor Længsel venter og har udbedet os af den Algode, maatte være Dit aftrykte Billede; ligesom Du foragte de ureene Vellyster, og ikke besmitte Sit unge Hierte med Verdens Forfængeligheder; og ligesom Du lade Sin Siel og Sit Legeme være den Hellig Aands Bolig!

Din Gemalinde, saa beder, saa ønsker Zion, Din tilkommende Frederike, Hun forblive stedse kongens Glæde, Juliana Marias sødste Datter og Yndling, Kronprintsens og Printsessernes Veninde, Konge-Husets Prydelse, og en vellugtende Balsom for alle Kongens Undersaatter, en stor Velsignelse for Rigerne, et uskatteerligt Klenodie for Kirken, og en Velbehag for Gud og Menneskene. ... Din Gemalinde, o fromme Frederik, forblive til Dit Livets sildigste Aften, Din Trøst, Belønning,

Glæde og Henrykkelse, Din Fortrolige, Elskelige og allerbeste Veninde! Hun...

125

Hun være stedse eet Hierte med Dig! Og vil, det forbyde den gode Gud, men vil maaskee i Fremtiden forvovne Rebellerne, Øgle-Unger, og Dievelen med alle sine Haandlangere udspyde Gift udi denne hellige Eenighed, som Jehovah, Ægteskabets Gud, selv snart vil stifte, og hvorudi Han visseligen vil have al Sin Velbehag, da vaage Han Selv op og være vaagen til Sin Ret, for at forsvare Dig og Hende imod Eders Modstandere! Han udrydde i Sin Nidkierhed Hans og Eders Fiender. Han gjøre pludseligen Ende paa dem, og kaste dem bort som et utidigt Foster! Herren skal og kan ikke tilståede, at de Retfærdige rokkes evindeligen.

Saa gaae da hen, Du Guds Jedidia, gaae hen Elskelige Fyrste, og hent en god Gave af Herren! . . . Gaae hen og helt Gemalinden, den Algode har udkaaret Dig! ... Gaae hen og annam af Ham den timelige Belønning for Din Dyd og Uskyldighed og det Underpant, at Alfader har Dig kiær!

126

Gaae og lad vore Brødre see dit fromme, venlige og blide Ansigt! og Dine Velgierninger og Din Ydmyghed, Dit milde og glade Øie, Din yndige Tale, og Dit Ansigt, der er som en Engels Ansigt, forøge hos dem den Kierlighed, Høiagtelse og Nidkærhed, de have for Dig, deres Talsmand og Skyts-Engel! . . . Saa gaae da hen, o Beste iblandt Forsteme, og hent en god Gave af Herren, men kom snart, ... kom snart tilbage igjen! . . . Giør de Danske snart lykkelig med Din og Din Gemalindes Nærværelse, og Hendes og Dine Fodspor dryppe allevegne af Fedme, af Naade og af Velsignelser! . . .

Med Glæde og søde Henrykkelser seer vi den høitidelige Dag i Møde, da vores Frederik drager med Sin Gemalinde ind ad vore Porte. . . . Med Ærbodighed og udsigelige Følelser gaaer vi Dig og Hende i Møde, og raabe med megen høi Røst:

127

"Vor Broder, vor Syster, vor Herskab, Herrens Velsignede! Fred være med Eder! Boer sikkert, boer lykkeligt og lange iblandt os! Hallelujah! Vor Broder, vor Syster, vor Herskab, Herrens Velsignede! voxer og formeerer Eder, og Eders Sæd skal eie sine Fienders porte! Fred være med Eder! Halleluja! . . ."

Den herlige Gud i Israel bevare, til Kirkens, Kongens og Rigernes Glæde, de Kongelige Printsesser! . . . Han være med Dem allesammen, og gjøre altid vel imod Dem! Han velsigne Dem med alle timelige, aandelige og evige Velsignelser! . . . Herren velsigne Dig, Dyrebare Printsesse Charlotte Amalia! Han være med Dig, Du Guds Veninde! . . . Intet Menneske i Danmark og Norge kan nævne Dig, og tænke paa Dig uden Glæde og Ærbødighed, thi alle veed det, at Din ædle

128

Siæl har fra Din spæde Ungdom af været Guds Tempel og den Hellig Aands Bolig. . . . Zion veed det, at Du er Guds Velsignede! Zion veed det, at Dine retfærdige og alvorlige Forbønner formaner meget hos Jehovah, og at de ere Hannem en sød Lugt, en liflig Røgelse og en Velbehag, og at for Deres Skyld den hellige, majestætiske og forfærdelige Dommer har afvendt fra Tvilling-Riget mangfoldige velfortjente Plager. . . -Zion veed det, at det er de Troendes og Dine uafladelige Bønner, Din hellige Omgængelse og Dine Almisser, o fromme Printsesse! der har formiudsket Dommerens Vrede, indhentet os Velsignelser, og tilvejebragt Beskiærmelse og Frelsning paa den uforglemmelige 17de Jamrarii. . . . Zion veed alt dette, og takker Dig derfor o Guds Veninde! og beder ydmygeligen, at Zions Gud, Herren udi Israel, maae være og forblive Din Giengieldelse!

Herren, den mageløse Forbarmer,
velsigne Dig, Hans Tienerinde! Han

129

afvende Plagerne fra Dine Pauluner, og udøse, som af en Strøm, Sin Naade over Dig! Han skinke Dig Helbred, Frimodighed, Fornøielse, Rolighed og Vederqvægelse! Han bevare Dit Dyrebare Liv indtil de allersildigste Tider, og give at Kongen, Kongens Søn og Broder, og Konge-Huset, og Landet, og den retfærdige Sag og Kirken, endnu i mangfoldige Aar maae nyde veldædige Frugter af Dine Bønner og Almisser! . . . Nyd Selv, o store Printseste! alle de Saligheder, som den Allerhøieste har forjættet dem, som Hannem frygter ! Ryd Selv Fred i Samvittighed, og Glæde, og Hvile, og Haab, og Tillid, og Liv og Salighed i Din Frelser Jesu Christo! . . . O at Dine Lyksaligheder maatte blive saa mangfoldige og utallige, som de Velgiæringer ere mangfoldige, Du har her beviist imod Tvilling-Riget, som de Hungrige ere uden Tal Du har bespiist, de Tørstige, Du har vederqvæget, de Nøgne, Du klædte, de Familier, Du har giort lykkelige, de Enker, Du har trøstet,

130

og de Syge, Du har besøgt! . . . Disse Dine Gaver, hvilke Du i alle Dine Lives Dage har uddeeleet til vore Fattige, de staaer optegnede for Herren, Din Dommer og Belønner; de have samlet Dig en Skat, hvilken Tiden ikke gjør ruften og Møl ikke fortærer, og Barmhiertighedernes Fader og Frelseren, og den værdig Hellig Aand vil have dem i Minde paa den Time, Du haver Hielp behov.

Saa give da altid, Du af Jehovah saa høit benaadede Tvilling-Rige hellige og ydmyge Taksigelser og Begieringer for Kongen

og Kongens Huns, for Deres og

Dine aandelige og timelige Lyksaligheder. Men beed og for alle Mennesker! Giør alvorlige og uafladelige Bønner og Forbønner for Konge-Husets og Dine Fiender! Tilgiv dem alle, ingen undtagen! Tilgiv dem oprigtigen og af gandske Hierte! Tilgiv dem, som du vil Gud skal tilgive dig igien! Siig hver Dag og

131

hver Time: Herre, Herre! for Jesu Christi Skyld tilgiv vore Fiender, thi de vide ikke hvad de gjøre!

For alting o mit kiere Fædreland, glem aldrig nogen af Jehovahs Velgiæringer, og hav stedse i Minde alle de store Ting Hans vældige Arm udrettede paa Beskiærmelses-Dagen, den mageløse 17de Januarii. ... O Fødeland, o elskelige Norge, o kiere Danmark! Lad nu alle Harper slaae! Lad Basunerne lyde og Cimblerne klinge! Lover Herren for Hans megen Vælde! Lover Ham for Hans store Magt!. . . Fattige og Ringe, Store og Smaa, siunger da med høi Røst:

„Halleluja! Saliggjørelsen, og Æren, og Priisen, og Magten være Herren vor Gud! Thi Hans Domme ere sande og retfærdige. Han har taget Forsmædelsen fra Danmark og Norge! Han har udfriet det fra de Ugudeliges Hæn-

132

der. Halleluja! . . . Kongernes Konge og Herrernes Herre, som sidder over Cherubim og Seraphim, Hærskarernes Gud, der eene haver giort alle de Jertegn, som skeede hos os paa den 17de Januarii, være Lov og Tak og Tilbedelse og Magt og Ære og Styrke og Priis og Majestæt og Herlighed, fra nu af og indtil Evighed! Amen! Halleluja, fordi Herren, Gud den Almægtige, haver nu indtaget Riget! Amen! Halleluja!

Tronhiem,

den 17 Januarii 1774.